

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΕΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἡλθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαν δραχμ. 50. Ἐξαμήνιος δρ. 28. Τριμήνιος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γροῦσια διατιμ. 50 — Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξαμήνιοι καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Μαΐου 1923

Ἔτος 47ον — Ἀριθ. 25

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

— Ἦταν τόσο ἀστείος, ἐξακολούθησε ὁ Πεπίνος, τόσο φοβισμένος, ὥστε τὸν λυπήθηκα καὶ τὸν πῆρα. Μὲ νοήματα μοῦδωσε νὰ καταλάβω ὅτι τοῦ εἶχαν πάρει καὶ τὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα του. Ἦταν ἔρημος στὸν κόσμον. Τὸν ἔλεξαν Μπάμπα, τοῦδγαλα χαρτιά γιὰ τὸ Βορδῶ κι' ἀνέλαβα τὴν ἐκπαίδευσή του. Πηγαίνει καὶ σχολεῖ. Ὁ συνταγματάρχης ἔδωκε διαταγὴ νὰ τοῦ δύνουν μερίδα ἀπ' τὸ συστάσιο. Ὁ λοχαγὸς μοῦδωσε μιὰ στολὴ πεζοναύτη. Ἡ καντινιέρα τὴν ἐκοψε καὶ τὴν ἐφάρμοσε στὸ σῶμα του. Δὲν τοῦ λείπει πιά τίποτα. Μόνο πού δὲ μπορεῖ νὰ ξεσυνειθίσει τὴ γλώσσα του. Ἑρεῖ πολλές γαλλικὰς λέξεις, μὰ οἱ φράσεις του εἶναι σὰν τηλεγραφήματα καὶ μιλεῖ πάντα τρίτο πρόσωπον.

— Δὲ λέω ἀλήθεια, Μπάμπα, πρόσθεσε γυρίζοντας πρὸς τὸ Ἀραπάκι, ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ μιλᾷς ὅπως ὁλος ὁ κόσμος;

— Μπάμπα μάθει μιλᾷ! ἀπάντησε ὁ μικρός.

Κι' ὅταν ὁ λοχίας ἔφυγε, κρατώντας πατρικὰ ἀπ' τὸ χέρι τὸ μικρό του, ὁ Γιώργος Καρδινιάκ ἐννοίωσε νὰ μεγαλῶνῃ ἢ συμπάθειά του στὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, πού ἦ καλοσύνη του εἶχε φανερωθῇ μὲ τόσο πρωτότυπον τρόπο.

Ἄλλωστε σ' αὐτὸν χρωστοῦσε καὶ τὴν ἐκγύμναση τοῦ Μοχίλοφ, πού μὲ τὸ μεγάλο του σῶμα εἶχε παρουσιάσει σπουδαῖες δυσκολίες στὶς ἀσκήσεις. Μὰ στὴ δουλειά αὐτὴ βοήθησε τὸν Πεπίνον κι' ὁ Καμπριστόλ, ὁ γείτονας τοῦ Μοχίλοφ στὰ κρεβάτια. Ἦταν ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τὰ δυτικὰ Πυρηναια, ἡλιοκαμένος, ξυμνος κι' ἀνοιχτόκαρδος. Ὅσο σιωπηλὸς ἦταν ὁ Μοχίλοφ, τόσο

φλύαρος ἦταν ὁ Καμπριστόλ. Ὅσο βαρὺς ἦταν ἐκεῖνος, τόσο σφέλτος καὶ λιγερὸς ἦταν αὐτός. Τοῦ ἔδειξε πῶς νὰ καθαρίζει τῷπλο του, πῶς νὰ σιγουρίζῃ τὰ ρούχα του, νὰ γυαλίζῃ τὰ κουμπιά του. Τοῦ κάνε ἕνα σωρὸ μικρὰς εὐκολίας κι' ὁ Μοχίλοφ αἰσθανόταν γι' αὐτὸν μιὰ τρυφερὴ εὐγνωμοσύνη. Ἐξαφορμῆς αὐτοῦ τοῦ συνδέσμου, οἱ ἄλλοι στρατιῶτες εἶχαν δώσει στὸν Καμπριστόλ τὸ παρατσούκλι Φιλαράκος.

Ὑστερα ἀπὸ τέσσερις μῆνες ὑπηρεσίας, ὁ Ἰδὸν τελείωσε τὰ γυμνάσιά του κι' ἔγεινε ἡ ὀρδινάντσα τοῦ Γιώργου Καρδινιάκ. Εἶχαν πραγματοποιηθῇ μὲ μιὰς ὅλα τὰ ὄνειρά του! Νὰ ὑπηρετήσῃ

τὸν διώχνουν ἀπὸ κεῖ, βοηθοῦσε τὸ Μοχίλοφ στὸ βούρτσισμα, στὸ γυάλισμα καὶ σὶδ συγύρισμα τῶν πραγμάτων τοῦ Καρδινιάκ.

Αὐτὸ τὸν καιρὸ, ὁ Γιώργος, νοιώθοντας πῶς λίγον καιρὸ θάμεινε στὸ Χερδοῦργο, κοίταξε νὰ γνωρίσῃ τὴν πόλιν καὶ νὰ πάρῃ μιὰν ἰδέαν ἀπὸ τὴ ναυτικὴ ζωὴ, πού γι' αὐτὴν ἦταν προωρισμένος ἀπ' τὸ ἐπάγγελμα του.

Τὸ πρῶτον πού τοῦ κάμ' ἐντύπωση στὸ Χερδοῦργο, ἦταν τὸ ἀγαλμα τοῦ Ναπολέοντος Α' πού ἦταν στημένον μπρὸς στὸ λιμάνι, ἀντίκρυ στὴ θάλασσα, κι' ἔδειχνε τὶς ἀντικρυνὲς παραλλῆλες τῆς Ἀγγλίας. Στὸ βάθρο του εἶναι χαραγμέν' αὐτὰ τὰ λόγια: «Εἰχ' ἀποφασίσει νὰ κάμω ἐκεῖ-πέρα, ὅτι, ἔκαμα καὶ στήν Αἴγυπτον.»

Ἡ μεγάλη ἀπόφασις τοῦ νεωτέρου Καίσαρος δὲν εἶχε πραγματοποιηθῇ. Καὶ τὸ ἀγαλμα αὐτὸ ἔκανε τὸ Γιώργον νὰ μένῃ ὥρες δλόκληρες βυθισμένος σὲ σκέψεις.

Ἀργότερα ζήτησε, μαζὺ μὲ τὸν Τσάνερ, ἀπ' τὸ Διοικητὴ τῶν ναυπηγείων τοῦ Χερδοῦργου, τὴν ἄδεια νὰ ἐπισκεφθοῦν τὶς δεξαμενὲς καὶ τὰ ἐργοστάσια ἐκεῖνα, πού εἶναι βέβαια ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τῆς Γαλλίας. Κι' ἔμειναν ὥρες δλόκληρες θαυμάζοντας τὸ θόρυβον καὶ τὴν ἀεικίνησιν τῶν γιγάντιων μηχανημάτων καὶ τοὺς κολοσσούς πού ἔμειναν ἀκίνητοι στὶς τεράστιες σκάρες γιὰ καθάρισμα ἢ διόρθωμα.

Ἀκόμα εἶδαν ἄλλους θαλάσσιους κολοσσούς νὰ γεννιῶνται σιγὰ-σιγὰ, ἀπὸ ἀφθονα ὀλικά, μέσ' ἀπ' τὰ χέρια τῶν ἐργατῶν. Πόσο θαυμαστὴ ἦταν ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρώπινης τέχνης καὶ πόσα τεράστια ἢ προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ νικήσῃ τὰ παντοδύναμα στοιχεῖα τῆς φύσης!

Μὰ ὁ θαυμασμός τους ἦταν ἀκόμα



«Ὁ Μπάμπας χαιρετοῦσε στρατιωτικὰ...» (Σελ. 186, στ. γ')

ἦσαν Καρδινιάκ. Ὡσὰν στὶς φλέβες του νὰ ζοῦσε ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ παπποῦ του πού τὸν εἶχε σώσει ὁ «Μικρὸς Ἐθελοντής» στὴ Βίλνα!

Μὰ τότε ἔγινε κάτι παράξενο. Ὁ Γιώργος Καρδινιάκ, ἀντὶ γιὰ μιὰ ὀρδινάντσα, εἶχε δυό: γιὰτὶ ὁ Φιλαράκος δὲν ἀποφάσιζε νὰ χωρισθῇ τὸ φίλον του κι' ὅλες τὶς διαθέσιμες ὥρες τὶς περνοῦσε μέσα στὴν κάμαρα τῶν ἀκολούθων καὶ τῶν ἱπποκόμων καί, γιὰ νὰ μὴ

μεγαλύτερος, όταν είδαν τον μοναδικό κυματοθραύστη του Χερδούργου. Φανταζόταν ένα τείχος με μάκρος τέσσερα δλόκληρα χιλιόμετρα, με τρία σωστά φρούρια στην επιφάνειά του, χτισμένο από ανθρώπινα χέρια και θεμελιωμένο στο βυθό της θάλασσας. Ο ναυτικός που τους συνόδευε, ένας θαλασσοδύκος που είχε ιδή τα επίσημα έγγραφα που είχε κάμει ο Ναπολέων Γ' μπρός στη βασίλισσα της Αγγλίας, πληροφόρησε τους δυο φίλους μας ότι μέσα στο βυθό είναι χτισμένο ένα σωστό τεχνητό νησί, με βάση διακόσια πάνω-κάτω μέτρα, και πάνω σ' αυτό στηρίζεται ο κυματοθραύστης.

— Τι θα στοίχισε αυτό το έργο! είπε ο Τσάνερ.

— Μην τὰ ρωτάτε! είπε ο θαλασσι-νός. Δυο φορές το γκρέμισε ή θάλασσα. Έβδομήντα εκατομμύρια σωστά είναι ριγμένα εκεί μέσα στη θάλασσα!

Τελειωτά πήγαν να ιδούν τη Διεύθυνση Πυροβολικού. Μέσα σε μίαν απέραντη σάλα, ήταν τοποθετημένα πενήντα χιλιάδες όπλα κάθε είδους και κάθε εποχής. Σπαθιά, τουφέκια, κανόνια, ξιφολόγχες. Ο Γιώργος κοίταξε περίεργα ένα κανόνι τοποθετημένο στην άκρη της σάλας και σκεπασμένο από ένα παχύ στρώμα σκουριάς.

— Για κοίταξε κανόνι μιά φορά! είπε ο Τσάνερ. Μά από πού τόφεραν σε τέτοιο χάλι;

— Τόβαλαν απ' τη θάλασσα! απάντησε ο ναυτικός.

— Πρέπει νάμεινε εκεί κάτω καμμιά είκοσαριά χρόνια, είπε ο Γιώργος.

— Πολύ λίγα λέτε, απάντησε ο ναυτικός. Τό κανόνι αυτό είναι απ' το στόλο που διοικούσε ο Τουρβίλ και που τον κατάστρεψαν οι ένωμένοι στόλοι της Αγγλίας και της Ολλανδίας στη ναυμαχία της Λαούγκ.

— Μά ή ναυμαχία αυτή έγινε στα 1692, αν θυμάμαι καλά, είπε ο Γιώργος. Όστε το κανόνι αυτό σκούριαζε μέσα στο νερό εκατόν πενήντα χρόνια;

Περισσότερα. Έκατόν ογδόντα επτά ακριβώς.

Σε μίαν άλλη αίθουσα, όπου οι δυο φίλοι μας θαύμασαν άπειρα έργα τέχνης, είδαν και μιά μεγάλη γκρίζα πέτρινη πλάκα που δε θάδιναν καμμιά προσοχή, αν ο οδηγός τους δεν τους έλεγε:

— Η επιτάφια πλάκα του Ναπολέοντος στην Αγία Ελένη.

Ο Γιώργος ανατρίχισε μεμιάς. Εκεί λοιπόν, πάνω στην άλαξυτη κι' ανώνυμη αυτή πέτρα, είχε γονατίσει κι' είχε κλάψει ο παππούς του στα τελευταία του χρόνια, μιά μέρα πριν γίνει ή έκταφή. Δεκαεννιά δλόκερα χρόνια ή πέτρα αυτή της εξορίας βάραινε πάνω στον τάφο του νικημένου άνετού.

Ένα κρυφό δάκρυ κύλησε απ' τὰ μάτια του εγγόνου του «Μικρού Έθε-λοντή». Πόσες φορές δεν τούχαν διηγηθή το τελευταίο προσκύνημα του παππού του στο μακρινό εκείνο νησί, την επιστροφή του μέσα στην άρρώστια του, την τελευταία χαρά ν' ακολουθήσει την πομπή των Δειψάνων στο Παρίσι, και τέλος τον ωραίο θάνατό του την ίδια μέρα που είχαν φέρει τὰ λείψανα του Άρχηγού του.

Όστόσο ή μέρα που ο Γιώργος θά ξεκινούσε για καινούργιες χώρες και καινούργιους ούρανοους, δεν έφτανε. Κι' ο φίλος μας άρχισε να νευριάζει.

Μά όσο κι' αν άργούσε, δε μπορούσε παρά νάρθη. Κι' ήρθε.

Τό Δεκέμβρη του 1879, ή μητέρα του είχ' έρθει να περάσει καμμιά βδομάδα μαζί με το γιό της. Την υποδέχτηκε, άχτινοβολώντας από χαρά.

— Μητέρα, είπε, σ' ένα μήνα φεύγουμε!

Της έξφυγε μιά κραυγή.

— Τόσο γρήγορα;

Την άγκάλιασε, την παρηγόρησε. Μά εκείνη είχε πάντα τις άμφιβολίες της. Ήταν βέβαιος; Μήπως έπαιρνε τους πόθους του για πραγματικότητα;

— Όχι, αυτή τη φορά ήταν ήρστικό. Του τόχε πη ή λοχαγός του. Ο 14ος λόχος θάφευγε δλόκληρος, με τους άξιωματικούς, τους ύπαξιωματικούς και τους γυμνασμένους στρατιώτες του.

Ήταν καλή τύχη, γιατί πιδ συχνά οι άξιωματικοί του πεζοναυτικού έφευγαν μόνοι τους κι' έδρισκαν στις άποικίες άλλους λόχους, με στρατιώτες που τους ήταν άγνωστοι.

— Και που θά πάτε; ρώτησε ή μητέρα.

— Εκεί που όνειρεύομαι, στη Σε-νεγάλη!

— Και που θά πάτε; ρώτησε ή μητέρα.

— Εκεί που όνειρεύομαι, στη Σε-νεγάλη!

— Και που θά πάτε; ρώτησε ή μητέρα.

— Εκεί που όνειρεύομαι, στη Σε-νεγάλη!

— Και που θά πάτε; ρώτησε ή μητέρα.

— Εκεί που όνειρεύομαι, στη Σε-νεγάλη!

— Και που θά πάτε; ρώτησε ή μητέρα.

— Εκεί που όνειρεύομαι, στη Σε-νεγάλη!

— Και που θά πάτε; ρώτησε ή μητέρα.

— Εκεί που όνειρεύομαι, στη Σε-νεγάλη!

— Και που θά πάτε; ρώτησε ή μητέρα.

— Εκεί που όνειρεύομαι, στη Σε-νεγάλη!

— Και που θά πάτε; ρώτησε ή μητέρα.

— Εκεί που όνειρεύομαι, στη Σε-νεγάλη!

— Και που θά πάτε; ρώτησε ή μητέρα.

βάλει με το νου του, άνέθηκε έλαφρός τη σκαλίτσα που βγάξει στη γέφυρα, απ' όπου ο κυβερνήτης κι' ο άξιωμα-τικός της ύπηρεσίας μπορούν να βλέ-πουν δλόκληρο το πλοίο κι' δλόκληρο τον όρίζοντα.

Ο πλοίαρχος Δοτά ήταν ένας Κορ-σικανός με έκφραστική και ελλικρινή φυσιογνωμία, με μάτια μαύρα κι' έξυ-πνα, που τα σκίαζαν πυκνά φρύδια. Έδωσε το χέρι του στο Γιώργο:

— Είστε γιός του συνταγματάρχη Καρδινιά;

— Μάλιστα, κύριε πλοίαρχε.

— Τότε αυτό το τηλεγράφημα λέει για σάς. Διαβάστε το.

Κι' ο Γιώργος διάβασε το ακόλουθο τηλεγράφημα:

«Μαθαίνω από Ύπουργείο ότι γιός παλιού μου φίλου συνταγματάρχη Καρ-δινιά έπιβιβάζεται Σταμπούλ 28 Ίανουαρίου για Σενεγάλη. Παρακαλώ περιποιηθήτε τον σαν έμένα τον ίδιο.

Ναύρχος Δενεσσό»

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ...

Κρύο βαρύ, χειμώνας όξω, παίζουν οι φωτιές στα τζάνια: τώρα ποιος τὰ συλλογιέται τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια!

Τὰ πουλάκια είναι στα δέντρα, τὰ πουλάκια είναι στα δάση, τὰ πουλάκια θά τὰ πάρει ο βοριάς που θά περάσει,

το τρισκόταδο κι' ή μόρα, κι' ο βοριάς που θά περάσει και το χιόνι, που το παίρνουν στις αύλές με το φαράσι...

Κι' αν ή νύχτα είναι μεγάλη, κι' έρχεται γιομάτη τρόμους, —κι' αν ο θάνατος, άπόψε, φέρνει γύρα μέσ' στους δρόμους,

κι' αν ή παγωνιά θερίζει, κι' είναι δίχως ρουχαλάκια, δε βαριέσαι — ποιος θυμάται τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια...

Τὰ πουλάκια είναι στα δέντρα, τὰ πουλάκια είναι στα δάση, τὰ πουλάκια θά τὰ πάρει ο βοριάς που θά περάσει,

το τρισκόταδο κι' ή μόρα κι' ο βοριάς που θά περάσει —και το χιόνι που το παίρνουν στις αύλές με το φαράσι...

Στα παιδάκια είναι τὰ χάδια, στα παιδάκια τὰ φιλάκια: τώρα ποιος τὰ συλλογιέται τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια...

...Κι' όταν έρθει πάλι βράδυ, που όλοι πάνε να πλαγιάσουν, να κλειστούν και να πλαγιάσουν, μήν τυχόν και ξεπαγιάσουν,

τὰ πουλάκια τώρα μόνα, τὰ πουλάκια τώρα πέρα, θά χαθούν, χωρίς έλπίδα να βρεθούν την άλλη μέρα...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΞΑΔΕΡΦΟΣ

Μερικές έβδομάδες που πέρασα στην έξοχή το περασμένο καλοκαίρι, έμενα σε κάποιο συγγενικό μου σπίτι. Έκει γνώρισα για πρώτη φορά τον ξάδερφο: ένα ροδαλό παιδάκι ως πέντε χρονών πάνω-κάτω, με άνοιχτά γαλανά κι' ά-νήσυχα μάτια.

Ύστερ' από μιά σύντομη συστολή του, κατά τις πρώτες στιγμές της γνω-ριμιάς μας, έγινε φίλοι άχώριστοι και τέτοιον μέλιναμε ίσαμε τον καιρό που έφυγα.

Στο σπίτι, στο περιβόλι, στη θάλασ-σα πάντα μαζί. Κι' όταν το βράδυ, πεθαμένος απ' τους δρόμους και το κο-λύμπι, ξάπλωνα στο κρεβάτι μου, έρ-χόταν κι' έπεφτε πλάι μου, καμμιά φορά μάλιστα πήγαινε σιγά-σιγά και με γαργαλούσε στα πόδια. Μά σε λίγο, έπως είμαστε κουρασμένοι, μάς έπαιρνε ο ύπνος, ένας ύπνος μονοκόμματος ως το πρωί.

Μόνο σάν ήτανε νάνεβω στο βου-νό, που απ' την κορυφή του έδλεπα τον ήλιο να βουτάει δλόσα στη θάλασ-σα, ξεγελούσα το μικρό ξάδερφο κι' έ-φευγα μόνος, γιατί τὰ ποδαράκια του ζέν άντέχανε τέτοιον άνήφορο. Κι' όταν μ' έδλεπε να γυρνά, μου φώναζε ένφ έτρεχε να με προϋπαντήση!

— Μου ξέφυγες πάλι, καλά!

Τις πρώτες ήμέρες που έρχότανε μαζί μου, όταν πήγαινα για μάνιο, ζέν ήθελε να κολυπήση σιγά-σιγά έμως βλέποντας έμένα, ξεφοβήθηκε τόσο, που έπαιρνε και «βουτιές».

— Κοίτα, ξάδερφε, μου φώναζε, να πάρω μιά βουτιά;

Ένωγε τὰ χέρια του και μπλούμ! βουτούσε το κεφάλι του στη θάλασσα,

που στη στιγμή το σήκωνε με κλει-σμένα τὰ μάτια κι' άρχιζε να σφουγ-γίλει γρήγορα-γρήγορα το πρόσωπό του.

Μά ο ξάδερφος είχε κι' ένα παρά-πονο: ήθελε νάχη κι' αυτός ένα παντα-λονάκι του μπάνιου σαν το δικό μου.

— Του χρόνου που θά ξανάρθω, τού-λεγα, θά σου φέρω ένα.

— Καλά, μά τώρα;...

— Δεν πειράζει, είσαι μικρός ακόμα.

Μά που να πάρει από λόγια ο ξάδε-ρφο! Κάθε βράδυ δεν άφινε ήτυχη τη καμμά του, που στο τέλος βαρέθηκε και το ύποσχέθηκε πως όταν πάλιωνε λίγο ή μπλέ του φανέλλα, θά του την έκανε πανταλονάκι του μπάνιου.

Μια μέρα πρωί πρωί, πήγαμε μαζί στο περιβόλι. Ήτανε μιά δλοκάθαρη καλοκαιρινή αυγή, που τὰ πουλιά κε-λαδούσανε στις λεμονιές και που τὰ σόκα, ραντισμέν' απ' τη νυχτερινή πάχ-νη, κρεμόνταν δλόδροσ' απ' το μισχάρι,

ή μισανόγανε δείχνοντας ένα δλοκόκ-κίνο περιεχόμενο.

Σκαρφαλώσαμε σε μιά συκιά και, διαλέγοντας όπου βλέπαμε το δμορφό-τερο σύκο, το κόβαμε προσεχτικά και το βάζαμε σ' ένα καλαθάκι, που έπρεπε να το γεμίσωμε.

Για να μην μπλέξη σε κανένα κου-τσούρι και σχίση την ποδιά του, ο ξά-δερφος την είχε βγάλει και την είχε κρεμάσει σε μιά λεμονιά: έτσι είχε άνε-δει στη συκιά με τη μπλε φανελλίτσα που του ύποσχέθηκε ή καμμά του να του την κάνει πανταλονάκι του μπά-νιου όταν θά πάλιωνε.

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'. (Συνέχεια)

Η Μαρίτσα πήγαινε συχνά να βλέψη τον περιστεριώνα. Έπιτέλους ήρθε κι' ή μέρα που ο μπαμπάς έβγαλε το δίχτυ. Στην άοχή, τὰ περιστέρια μαζεύτηκαν στις πορτίτσες. Στάθηκαν εκεί λίγο, έπειτα έβγαλαν τους λαιμούς τους, ξεδίπλωσαν τὰ φτερά τους και πέταξαν τόσο ψηλά, που για μιά στιγμή ή Μαρίτσα τάχασε απ' τὰ μάτια της. Ύστερα όμως κατέβηκαν, κι' άλλα στάθηκαν στα δέντρα, άλλα στη σκεπή του περιστεριώνα κι' άλλα στη ράχη του τοίχου. Και σε λίγο, προς μεγάλη χαρά της Μαρίτσας, κατέβηκαν και στο δρομάκο κι' άρχισαν να τρώνε τους σπόρους που τους είχαν σκορπίσει εκεί.

Έπειτα, — κι' αυτό ήταν το σπουδαίο, — ξαναγύρισαν στον περιστεριώνα, που τότε είχαν πια συνει-θίσει και τον θεωρούσαν δικό τους, σπίτι τους.

Όσο τὰ περιστέρια ήταν έξω, ο μπαμπάς, άνεβα-σμένος στη σκάλα, τους έ-βαλε φρέσκο άχυρο στη φωλιά και πήρε στο χέρι τον κατί.

— Κοίταξε δώ, Μαρί-τσα! είπε.

Και το κοριτσάκι είδε τότε ένα μικρούτσικο ά-σπρο αυγό.

— Τό περιστέρι που τό γέννησε, εξακολούθησε ο μπαμπάς, θά γεννήση άλλο ένα, κι' έτσι σε λίγο καιρό, θάχης ακόμα δυο περιστεράκια!

Και με μεγάλη προσοχή, ξανάβαλε το αυγουλάκι στη φωλιά.

Από την ήμέρα εκείνη, ή Μαρίτσα πήγαινε καθεμέρα και σκορπούσε στο δρομάκο σπόρους για τὰ περιστεράκια της. Παρατήρησε όμως πως δεν έβγαιναν πια ταχτικά, μαζί και τὰ δυο, απ' τον περιστεριώνα. Απόρησε γι' αυτό και ρώτησε τη μητέρα της.

— Είναι που ζεσταίνουν τα αυγουλάκια τους, της αποκρίθηκε ή μητέρα.

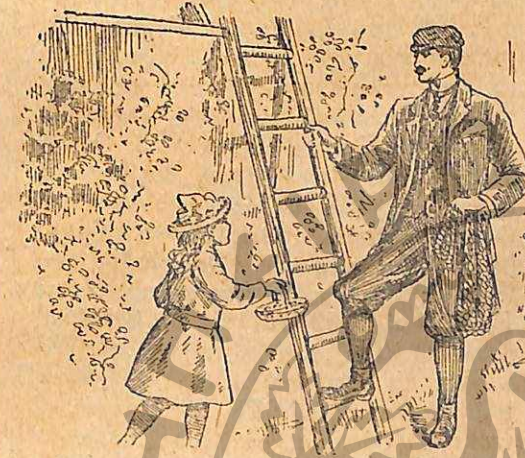
Κι' όταν βγαίνει το ένα, κάθεται στη φωλιά το άλλο.

Μιά μέρα, ή μικρή βοήκε χάμω τσέφλια αυγών. Απ' αυτό κατάλαβε πως τὰ περιστεράκια θά είχαν βγει. Κι' αλήθεια, τὰ μεγάλα περιστέρια έβγαλαν πια έξω και τὰ δυο, έπαιρναν σπόρους στο στόμα τους και γυρίζοντας στον περιστεριώνα, έτάιζαν τὰ μικρά τους, που δεν φαινόταν όμως ακόμα.

Μά ένα πρωί, —και μπορείτε πια να φαντασθήτε με πόση χαρά, — ή Μα-ρίτσα, στις πορτίτσες του περιστεριώνα, είδε δυο μικρά κεφαλάκια, κάτασπρα, με ματάκια γυαλιστερά. Ήταν τὰ παιδάκια των περιστεριών της. Σε λίγο έμα-θαν κι' αυτά να πετούν. Κι' ή Μαρίτσα πια είχε δικιά της τέσσερα ωραία περι-στερία, που πετούσαν ψηλά, κατέβαιναν στο δρομάκο, έτρωγαν, έπιναν και πάλι, χαρούμενα, εδνυχισμένα, ξαναγύριζαν στον περιστεριώνα.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ



ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΝΟΙ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

΄Αγαπητοί μου,

ΗΜΕΡΑ διάβασα ἐν ἄρθρῳ τοῦ Ψυχάρη στὸ καινούργιο περιοδικὸ «Φιλολογικὰ Τετράδια» Καινούργιο ἀρθρο, τωρινό, σταλμένο ἀπ' τὸ Παρίσι. Γιατὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Δημοτικισμοῦ, ἂν καὶ γέρος πιά, — θὰ πλησιάζει τὰ ὀγδόντα, — ἀκούραστος, νειανικότατος, ἥρωικός, ἐξακουσθεὶς ἀκόμα τοὺς ἀγῶνες του γιὰ τὴ Γλῶσσα. Οὕτε ὁ χαμὸς δυὸ γιῶν, — δυὸ παλικαριῶν ποὺ σκοτώθηκαν γιὰ τὴ Γαλλία στὸν τελευταῖο πόλεμο, — δὲν τὸν ἐβγαλε ἀπ' τὴς συνηθισμένες του ἀσχολίες. Ἀπεναντίας, σ' αὐτὲς μόνο βρῆκε παρηγοριά. Διδάσκει πάντα Νεοελληνικὰ στὴν Ἀνώτερη Σχολὴ τῶν Ἀνατολικῶν Γλωσσῶν καὶ κάνει Γάλλους κι' ἄλλους ξένους μαθητὲς του νά-γαποῦν τὴ Νέα Ἑλλάδα, τὴ γλῶσσα τῆς καὶ τὴ λογοτεχνία τῆς. Γράφει ἐκεῖ σ' ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ, βγάζει βιβλία γαλλικά, — ὅπως τὸ τελευταῖο του γιὰ τὸν Ἑρνέστο Ρενάν, τὸν ἐνδοξο πεθερὸ του. Σὺ ζητεῖς ἐδῶ μ' ἀντίπαλους κι' ὁμοϊδεάτες, ἀπαντᾷ στὶς διαφωνίες ἀντιλογίες, διορθώνει τὰ στραβά καὶ μᾶς μαθαίνει ὅλους πῶς νὰ γράφουμε καλύτερα, ἐπιστημονικότερα, αὐτὴ τὴ γλῶσσα ποὺ καθέννας μας τὴ γράφει... ὅπως θέλει.

Γιατὶ αὐτό, δυστυχῶς, εἶναι ἡ ἀληθεια. Ὁ Ψυχάρης δὲν ἔχει ἀγῶνα μόνο με τοὺς καθαρευουσιάνους. Αὐτοὺς μάλιστα, μπορούμε νὰ ποῦμε, τοὺς ἀπαράτησε πιά σὰ νικημένους. Ἐχει ἀγῶνα με τοὺς ἴδιους τοὺς ὁπαδούς του, τοὺς Δημοτικιστὲς, πού, ἐκτὸς ἀπὸ λιγοστούς, οἱ ἄλλοι κάνουν τοῦ κεφαλιοῦ τους. Κι' ἐνῶ κατ' ἀρχὴν εἶναι σύμφωνοι καὶ παραδέχονται τὸ σύστημα, στὴν ἐφαρμογὴ, στὶς λεπτομέρειες, καθέννας ἔχει τὸν τρόπο του, τὴ γραμματική του, τὴν ὀρθογραφία του. Καὶ γιὰ νὰ σὰς φέρω ἕνα παράδειγμα: Ἄλλη εἶναι ἡ ὀρθογραφία ποὺ μεταχειρίζεται καὶ διδάσκει ὁ Ψυχάρης· κι' ἄλλη εἶναι αὐτὴ ποὺ ἔκαμε νὰ εἰσαχθῇ στὰ Σχολαῖα ὁ «Ἐκπαιδευτικὸς Ὁμιλος». Κι' ὅμως Δημοτικιστὲς εἶναι κι' ὁ Δελμούζος κι' ὁ Τριανταφυλλίδης κι' ὁ Πληνός. Μόνο ποὺ δὲ θέλουν νὰ εἶναι καὶ ψυχαριστὲς. Ἡ νὰ πῶ καλύτερα, εἶναι κι' αὐτοί, μὰ δὲ θέλουν νὰ λέγονται. Γιατὶ δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ παραδέχονται πῶς πὶδ σωστό, πὶδ λογικὸ, πὶδ ἐπιστημονικὸ εἶναι τὸ ὀρθογραφικὸ σύστημα τοῦ Ψυχάρη. Κι' ἴσα-ἴσα, στὸ ἄρθρο ποὺ διάβασα σήμερα, μ' αὐτοὺς τοὺς ἐκπαιδευτικούς τὰ ἔχει ὁ ἀρχηγός. Δείχνει πόσο σφάλλουν νὰ μὴν τὸν ἀκούνε καὶ πῶς μὴ μὲρα,

θέλοντας καὶ μὴ, θὰ τὸν ἀκούσουν. Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, κι' ἐγὼ πιστεύω πῶς ὁ Ψυχάρης ἔχει ὅλο τὸ δίκιο. Ἀφοῦ παραδεχτήκαμε νέα γλῶσσα, δημοτική, ἔπρεπε νὰ τὴ γράφουμε δόξακερῆ, ὅπως εἶναι. Ἀπ' αὐτὴ τὴ μιστὴ ποὺ μεταχειριζόμαστε, — κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀκόμα, πότε ἀπὸ κακὴ συνήθεια, πότε ἀπὸ ἑλλειψὴ θάρρους, πότε ἀπὸ βαργεστησιὰ, — προτιμότερη θάταν μὴ ἀπλὴ καθαρευουσιὰ. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἄς τάψουμε. Δὲν εἶναι ἀκόμα γιὰ τὰ δόντια μας. Ἀς ἴδουμε μόνο πῶς γράφει σήμερα τὴ γλῶσσα ὁ Ψυχάρης. Καὶ νὰ λίγες γραμμὲς ἀπ' τὸ τελευταῖο τοῦ ἀρθρο:

«Καμιά δεκαριά χρόνια μᾶς χρειάζονται γιὰ τὴ νίκη μας τὴν τελειωτική, γιὰ τὴν ἀπολύτρωση τοῦ ἔθνους, γιὰ τὸ μεγαλεῖο του τοῦ μελλούμενου, γιὰ νὰ γίνουνε σωστοὶ ἄντρες τὰ παιδιά μας. Το δυστύχημα εἶναι ποὺ ἐρχονται κάθε τόσο καὶ μᾶς ζαλίζουνε, μᾶς κόβουνε τὴν ἀνάσα με κάτι ἐπιχειρήματα παντάπασι ξένα στὴν καθαρὸν ὑπόθεσιν, ἀδιάφορα πρὸς τὴν οὐσίαν τῆς, — μ' ἐπιχειρήματα κουτὰ καὶ τιποτένια.»

Βλέπετε τί διαφορὰ; Ὅχι στὸ ὕφος, —γιατὶ κάθε συγγραφέας ἔχει τὸ ὕφος του, — ἀλλὰ στὴ γραφὴ, στὴν ὀρθογραφία. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ὁ Ψυχάρης δὲν παραδέχεται διφθογγούς κι' ὅπου εἶναι αὐ, εὐ, γράφει φ ἢ β κατὰ τὴν προφορὰ: **καθαφτό, σταβρός, ἐφτυχία, Εβρώπη.** Καὶ τὸ ἐξήγει αὐτό. Οἱ ἀρχαῖοι, λέει, ἔταν εἶχαν διφθογγούς, ἦταν διφθογγοί, δηλαδὴ δυὸ φθόγγοι, **δυὸ φωνήεντα.** Ὅταν ὅμως σήμερα λέμε **Εφτυχία**, ποὺ εἶναι τὰ δυὸ φωνήεντα; Εἶναι μόνο ἕνα φωνήεντο, τὸ Ε, κι' ἕνα σύμφωνο, τὸ Φ. Κι' ἔτσι, ὅπως τὸ λέμε, πρέπει καὶ νὰ τὸ γράφουμε. Γι' αὐτό, στὴ νέα μας γλῶσσα, καὶ τύπος **ΒΑΣΙΛΕΥΣ** δὲ μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ. Οἱ ἀρχαῖοι ποὺ τὴ γράφον ἔτσι, τὸ πρόφεραν ἄλλοιως (**ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ΒΑΣΙΛΕΟΥΣ**, κάτι τέτοιο). Ἐμεῖς ὅμως, στὴν καθαρὴ οὐσία, γράφουμε **ΒΑΣΙΛΕΥΣ** καὶ προσφέρουμε **ΒΑΣΙΛΕΥΣ**. Ἀλλὰ ΦΣ στὴν ἀρχαία δὲ μπορούσε νὰ σταθῇ. Γινόταν ἀμέσως Ψ (π: χ: ὁ μέλλοντας τοῦ γράφω, γράφω = **γράφω**). Γι' αὐτὸ πολλοὶ ἀνθρωποὶ τοῦ λαοῦ τὸ ἀστεῖο αὐτό, τὸ ἀνύπαρχτο **ΒΑΣΙΛΕΨ** τῆς καθαρῆς οὐσίας τὸ προσφέρουν **ΒΑΣΙΛΕΨ**, (τάκουσα πολλὰς φορὲς με ταυτιά μου.) Ἡ Δημοτικὴ ὅμως λέει **ΒΑΣΙΛΕΑΣ ἢ ΒΑΣΙΛΙΔΑΣ**. Διφθογγούς εὐ καὶ αὐ δὲν ἔχει, τελειώσε. Κι' ὅλα, λέει ὁ Ψυχάρης, πρέπει νὰ τὰ γράφουμε σωστὰ ὅπως προσφέρουνται σήμερα: **ἀφτός, σταβρός, ἐφνή, ἔβα.** Τὸ καταλάβατε, παιδιά μου, αὐτό; Γιὰ σκεφθῆτε λιγάκι καὶ μόνοι σας, νὰ ἴδῃτε πόσο εἶναι ἀληθινὸ, σωστό,

λογικὸ, ἐπιστημονικὸ. Μπορεῖ λοιπὸν μὴ μὲρα νὰ μὴν ἐπικρατήσῃ; Σὲ δέκα χρόνια λέει ὁ Ψυχάρης. Μὰ καὶ σὲ λιγότερα!

Καθὼς βλέπετε στὸ κείμενό του, ὁ Ψυχάρης ἔχει καταργήσῃ ἀκόμα τὰ πνεύματα καὶ τοὺς τόνους. Τὰ μονοσύλλαβα ὅλα τάφινει ἄτονα. Σὲ μερικὰ μόνο βάζει μὴ βαρεῖα, ὅταν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ πάρει γιὰ ἐγκλιτικὰ καὶ νὰ παρεξηγήσῃ: (**χρόνια μᾶς χρειάζονται**, βαρεῖα στὸ μᾶς γιὰ νὰ μὴ διαδαστῇ **χρόνια μᾶς** ποὺ εἶναι ἄλλο) **ἀπολύτρωση τοῦ ἔθνους**, βαρεῖα στὸ τοῦ γιὰ νὰ μὴ διαδαστῇ ἀπολύτρωσή του κτλ.) Γιὰ τὰ πολυσύλλαβα πάλι δὲν παραδέχεται παρὰ μὴ ὀξεῖα στὴν τονιζόμενη συλλαβὴ (**καμιά, χρόνια, μεγαλεῖο**). Κι' οὕτε περισπωμένη πούθενά, οὔτε δασεῖα, οὔτε φιλί, οὔτε τίποτα. Σὰς φαίνεται παράξενο; Ἀλλὰ γιατί;

Τόνους καὶ πνεύματα, καθὼς ξέρετε, οἱ ἀρχαῖοι δὲν εἶχαν. Αὐτὰ τὰ σημάδια τὰ ἐπινόησαν οἱ Ἀλεξανδρινοὶ Γραμματικοί, ὅταν ἄρχισε πιά νὰλλάξῃ, νὰ χάνεται, ἡ ἀρχαία προφορὰ κι' ἤθελαν αὐτοὶ νὰ τὴ διατηρήσουν. Ἐδᾶξαν λοιπὸν δασεῖα στὸ ἄσπα γιὰ νὰ προφέρεται **χάρπα**: ἔδᾶξαν φιλί στὸ **ἄδικος**, γιὰ νὰ μὴν προφέρεται **χάδικος**: ἔδᾶξαν περισπωμένη στὸ **νῆμα**, γιὰ νὰ ξέρη κανεὶς πῶς τὸ τελικὸ ἄλφα εἶναι βραχὺ (μακρὸν πρὸ βραχέος) καὶ νὰ μὴν προφέρῃ **νῆμα** καὶ καθεστῇς. Ἀλλὰ σήμερα; Προφέρουμε κανένα **χάρπα**; ἢ εἶναι φόδος νὰ ποῦμε **χάδικος**; Πάει πιά! Μ' ὅλους τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα τῶν Ἀλεξανδρινῶν, ἢ προφορὰ ἄλλαξε. Οὔτε φιλὰ καὶ δασεῖα ἔχουμε σήμερα στὴ γλῶσσα μας, οὔτε μακρὰ καὶ βραχέα. (*) Τί χρειάζονται λοιπὸν οἱ φιλές, οἱ δασεῖς κι' οἱ περισπωμένες; Γιὰ νὰ δυσκολοῦνουν τὴν ὀρθογραφίαν μας καὶ τὴν τυπογραφίαν; Ἡ γιὰ νὰ σχηματίζουν με τόσα περιττὰ στίγματα τὰ κείμενά μας;..

Γι' αὐτὸ λοιπὸν σὰς λέω πῶς μὴ μὲρα θὰ καταλάβουν ὅλοι πῶς ὁ Ψυχάρης ἔχει δίκιο κι' ὅλ' αὐτὰ θὰ καταργηθοῦν. Ἰσως μάλιστα δὲ θὰ μείνῃ παρὰ μόνο μὴ ὀξεῖα, γιὰ νὰ μπαίνει πρὸς διάκρισιν στὶς λέξεις ποὺ ἀλλάζουν σημασίαν με τὸν τονισμό (**πίκρα-πικρά**). Καὶ τίποτ' ἄλλο. Σὲ δέκα χρόνια. Ὅσα χρειάζονται «γιὰ νὰ γίνουν σωστοὶ ἄντρες τὰ παιδιά μας» καὶ νὰ πετάξουν αὐτὰ τὰ περιττὰ, ποὺ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε τὸ θάρρος νὰ τὸ κάνουμε...
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

(*) Τὰ μακρὰ καὶ τὰ βραχέα οἱ Ἀλεξανδρινοὶ ἤθελαν νὰ ἐκχωρίζωνται προπάντων γιὰ τὴ μετρικὴ τῆς ἀρχαίας ποιήσεως καὶ τῆς νέας ποὺ ἐκάναν κατὰ μίμησιν. Ἀλλὰ σήμερα κι' ἡ στοιχειογραφία μας ἄλλαξε: δὲν ἔχει πιά μακρὰ καὶ βραχέα: παρὰ μόνο τονούμενα κι' ἄτονα. — Φ.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΖ COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Μὰ κι' ὁ Γεροθωμὰς ἔλεγε:

«—Τί πειράζει ἂν κοιτάξῃ στὸν καθρέφτη ἡ Μαρίκα μου; Ἐτοί ὁμορφομοιράκι ποὺ ἔχει, ἄς τὸ βλέπῃ κι' ἄς τὸ καμαρώνει, ὅπως τὸ καμαρώνουμε καὶ μεῖς. Φτάνει ποὺ εἶναι νοικοκυρὰ καὶ κάνει τόσο καλὰ τίς δουλειές τῆς. Ἡ δουλειὰ δουλεῖα καὶ τὸ καμάρι καμάρι!»

Ἡ κυρὰ-Παύλαινα ὅμως, ἡ παράξενη, εἶχε ἄλλη ἰδέα. Κι' ὅταν, τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου, εἶδε τὸ Γεροθωμὰ καὶ τὴ Μαρίκα ποὺ πῆγαν πρῶτ-πρῶτ νὰ βροῦν λεωφορεῖο γιὰ τὸ χωριὸ τῆς Πετρούλας, κούνησε τὸ κεφάλι τῆς καὶ μουρμούρισε με δυσἀρέσκεια.

Γιατὶ δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου νὰ βλέπῃ τὴ Μαρίκα με τὸ καινούργιο φόρεμα, ποὺ ἀλήθεια τῆς πῆγαινε ὡραιότατα, νὰ καμαρώνῃ σὰν κυρία. Τὰ πολλὰ λούσα, ἔλεγε, δὲν ταιριάζουν στὰ παιδιά. Καὶ σ' αὐτὸ δὲν εἶχε ἄδικο ἡ κυρὰ-Παύλαινα. Τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ φοροῦν πλούσια καὶ φορτωμένα ρούχα. Ναί, ἀλλὰ τί λούσα εἶχε ἡ καίμενη ἡ Μαρίκα. Μόνο ποὺ φοροῦσε, γιὰ πρώτη τῆς φορὰ, ἕνα φουστανάκι ὑποφερτό, ἀνθρωπινό. Αὐτὸ ἦταν ὅλο!

Φυσικά, ὁ Γεροθωμὰς καμαρώνει τὴ Μαρίκα του καὶ δὲν ἐχόρταινε νὰ τὴν κοιτάξῃ. Αὐτὸς ὁ καίμενος δὲν εἶχε ἀλλάξει φορεσιά, γιὰ τὸν ἀπλοῦστατο λόγον ὅτι δὲν εἶχε ἄλλη ἀπὸ κείνη ποὺ φοροῦσε. Ἀλλὰ οὔτε αὐτὸν τὸν ἐννοιαζε ποὺ δὲν εἶχε «ἐνδυμα γάμου», οὔτε τὴ Μαρίκα, ποὺ ὅλο τῆς τὸ νοῦ τὸν εἶχε στὸ «καινούργιο».

Στὸ δρόμο ποὺ πῆγαιναν, γύριζε τὸ κεφάλι τῆς καὶ προσπαθοῦσε νὰ βλέπῃ καὶ νὰ θαυμάζῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς στὶς βιτρίνες τῶν ἐμπορικῶν. Κι' ἡ χαρὰ τῆς ἦταν μεγάλη ὅταν κάπου-κάπου, σὲ κανένα μαγαζί, ἀπαντοῦσε καὶ κανένα καθρέφτη ἀληθινὸ.

Σὲ λίγο ἔφτασαν στὸ σταθμὸ τῶν λεωφορείων καὶ μπήκαν σ' ἐκεῖνο ποὺ ἔφτανε γιὰ τὸ χωριὸ τῆς Πετρούλας. Ἡ Μαρίκα κάθησε σὲ μὴν ἄκρη καὶ προσπάθησε πάλι νὰ καθρεφτισθῇ σὲ κανένα τζάμι τοῦ λεωφορείου. Δὲν τὸ κατάφερε ὅμως, γιατί τὰ τζάμια ἐκεῖνα, ὅλα ἀπ' τὴν πρωινὴ ὑγρασία δὲν καθρεφτίζαν τίποτα. Κι' ἡ μικρὴ ἐκλείνε τότε τὰ μάτια τῆς κι' ἔδλεπε με τὴ φαντασία τὸν ἑαυτὸ τῆς, ποὺ τὸν ἤξε-

ρε δὲ ἀπῆξω, ὕστερ' ἀπὸ τόσες φορὲς ποὺ τὸν εἶχε ἰδεῖ σὲ βιτρίνες καὶ σὲ καθρέφτες...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Μὴ ἀλλοιῶν

Τὸ λεωφορεῖο στάθηκε στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ κι' ὁ Γεροθωμὰς κι' ἡ Μαρίκα ξεκίνησαν περὶ γιὰ τὸ χτήμα τῆς Πετρούλας. Στὸ δρόμο, τοὺς χαιρετοῦσαν κατὰ τὴ συνήθειαν οἱ χωρικοὶ κι' αὐτοὶ τοὺς ἀντιχαιρετοῦσαν, ἂν καὶ χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίζουν. Πολλοί, βλέποντας τὴ Μαρίκα, ἔλεγαν: «Τί ὁμορφοκοριτσάκι! νὰ τοῦ ζήσῃ τοῦ καίμενου τοῦ γέρου!» Κι' ἡ Μαρίκα ποὺ τᾶκουγε, κοκκίνιζε ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς σὰν παπαρούνα. Δυὸ τρεῖς εἶπαν: «Ὁ γέρος ὅμως ἔχει χάλι. Ποῦ νὰ τὸ πέτυχε αὐτὸ τὸ ὁμορφοκοριτσάκι; Βέβαια δὲ θά-ναι δικό του! Κι' ἡ Μαρίκα, ποὺ τᾶκουγε κι' αὐτὰ κοκκίνιζε ἀπὸ ντροπὴ καὶ θυμὸ. Γιατὶ τῆς κακοφαινόταν καὶ πικραινόταν ποὺ περιπαίζαν ἔτσι τὸν



«Τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν μπροστά...» (Σελ. 197, στ. γ')

πατέρα τῆς, τὸν ἀγαπημένο τῆς μπάρμπα-Γεροθωμὰ.

Ὡστόσο, — δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς, — ἀπομακρυνόταν λίγο-λίγο ἀπὸ κοντὰ του κι' ἔκανε τάχα πῶς ἤθελε νὰ κόβῃ ἀγριολούλουδα ἀπὸ τοὺς φράχτες τῶν κήπων ποὺ περνοῦσαν. Μὰ ἡ δὲν ἔκοβε καθόλου ἢ, ἂν ἔκοβε καὶ κανένα, τὸ πετοῦσε χάμω. Τί θὰ πῇ λοιπὸν αὐτό; Πῶς τὰ γριολούλουδα ἦταν μὴ πρόφασιν γιὰ νὰ μὴν περπατῇ πολὺ στὸ πλάι τοῦ Γεροθωμὰ...

Ὅταν ὅμως ἔφτασαν στὸ σπίτι τῆς Πετρούλας, ἡ Μαρίκα τοῦδωσε τὸ χέρι τῆς καὶ μπήκαν μαζί. Δὲ φοβόταν, βλέπετε, μὴν περιπαίζαν κι' ἐκεῖ τὸν πατέρα τῆς, γιατί ὅλοι ἦταν γνώριμοι καὶ φίλοι. Κι' ἀλήθεια, κανένας δὲν εἶπε τίποτα γιὰ τὰ χάλια τοῦ γέρου...

Ἀφοῦ ἔγεινε ὁ γάμος στὴν ἐκκλησίαν, ὁ γαμπρός, ἡ νύφη κι' ὅλοι μαζί οἱ καλεσμένοι, με τὴ μουσικὴ μπροστά, ξεκίνησαν νὰ πᾶνε στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ. Ἡ συνοδεία πέρασε κι' ἀπὸ τὴν

πλατεῖα τοῦ χωριοῦ. Τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν μπροστά, χόρευαν, πηδοῦσαν, ἔκαναν τούμπες κι' ἡ χαρὰ τους ἦταν μεγάλη, γιατί εἶχαν καιρὸ νὰ ἴδουν γάμο στὸ χωριό. Ἀλλὰ παιδιὰ, πὶδ φρόνιμα, στεκόνταν κι' ἔδλεπαν τὴν πομπὴ ποὺ περνοῦσε, χωρὶς νὰ κάνουν τόσες τρέλες. Μὰ κι' αὐτὰ, καθὼς εἶδαν τὸ Γεροθωμὰ με τὸ πρασινισμένο του ἐπανωφόρι καὶ τὴν κασκετάραν του, ἔδᾶλαν τὰ γέλια κι' ἄρχισαν νὰ τὸν περιπαίζουν. Δὲν ἤξεραν, βλέπετε, πῶς ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος γέρος ἦταν ὁ κατασκευαστὴς τῶν χάρτινων μύλων, ποὺ ἔπαιζαν μ' αὐτοὺς καὶ διασκεδάζαν τόσο καλὰ. Ἀλλοιῶτα, στοχάζομαι, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, θὰ τὸν σεβόνταν...

Ὅσο γιὰ τὸν ἴδιο τὸ Γεροθωμὰ, αὐτὸς εἶδησιν δὲν πῆρε πῶς τὸν γελοῦσαν καὶ τὸν περιπαίζαν. Ἡ Μαρίκα ὅμως ποὺ καμαρώνει ἀκόμα περισσότερο, γιατί στηρίζετο τώρα στὸ μπράτσο τοῦ ἐξαδέλφου τῆς νύφης, καθὼς ἀκούσε τὰ λόγια καὶ τὰ γέλια τῶν παιδιῶν, ἔγινε πάλι ἄνω-κάτω, κατακοκκίνισε κι' ἐγύρισε ἄλλοῦ τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ καὶ νὰ μὴ ἀκούῃ τὰ πειράγματα ἐκεῖνα.

—Τί ἔχεις, Μαρίκα; τὴ ρώτησε ὁ καθαλλίερος τῆς. Σοῦ συμβαίνει τίποτα;

—Τίποτα, τίποτα! τοῦ ἀποκρίθηκε καταταραχμένη.

Καὶ τὸν τράβηξε γιὰ νὰ πομακρυνθοῦν ὅσο μπορούσαν ἀπὸ τὸ Γεροθωμὰ καὶ τὰ χάλια του.

Στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ, τὸ τραπέζι τοῦ γάμου δὲν ἦταν ἑτοιμο- κι' ὡς νὰ ἐτοιμασθῇ, ἀποφάσισαν νὰ περάσουν τὴν ὥραν με χορὸ. Ἐναντύριστεν λοιπὸν ὅλοι στὴ πλατεῖαν, ποὺ δὲν ἦταν μακριὰ, κι' οἱ νέοι με τὰ κορίτσια ἄρχισαν νὰ χορεύουν, ἐνῶ οἱ ἡλικιωμένοι κάθησαν κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέντρο καὶ τοὺς ἔδλεπαν.

Πολὺν καιρὸ εἶχε νὰ χορῶσῃ ἡ Μαρίκα. Ἀλλὰ καὶ τότε ποὺ χόρευε με τοὺς σχοινιάτες, δὲν τὸ ἔκανε γιὰ διασκέδαση παρ' ἀπὸ ἀνάγκη. Μόνο σήμερα διασκεδάζει ἀληθινὰ. Καὶ χόρευε με τέτοια ἐλαφρότητα, εὐκίνησια καὶ χάρη, ποὺ κανένα κορίτσι δὲν παρόμοιζε μαζί τῆς καὶ κανένας νέος δὲν μπορούσε νὰ τὴ φτάσῃ.

Ὁ Γεροθωμὰς, καθισμένος κι' αὐτὸς στὴ ρίζαν τοῦ δένδρου, καμαρώνει τὴν κόρη του καὶ συλλογιζόταν: «Νὰ τὸ χαρὸ τὸ πουλάκι μου! Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ στὸν κόσμο κορίτσι πὶδ ὁμορφο καὶ πὶδ χαριτωμένο ἀπ' τὴ Μαρίκα μου!»

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝΘΥΜΙΑ

[Αριθ. Έργο. 60]

"Ανθή παλιά και πατημένα
μέσ σε βιβλία αγαπημένα,
δίχως καμιά πιά εύωδιά,

Χρόνια παλιά, ώραίη μου θυμίαση
κι' ελπίδες τόλμηδες γυρίσαν,
πού μου ανάψαν πάλι την καρδιά!
(Από «Τα χαρτιά μου»)

Αίας

ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έργο. 44]

Τό χειμώνα, σ'τό τέλος μιάς
σκοτεινής και κρύας μέρας, λα-
χταρό τη στιγμή πού, άφου κλεί-
σουν τ'αράβια, θά φέρουν τη
λόμπα στην τραπέζια. Θά την
τοποθετήσουν τότε στη μέση του
τραπέζιού κι' έτσι τ'ό γλυκό της
φως θά σκορπιστή παντού και θά
διώξη τους ήσυχους κι' άπ' τις πιά
άδομακες γωνίες. Και λίγο-λίγο
καθένας θά πάρη τη συνηθισμένη
του θέση γύρω άπ' τ'ό έτοιμα-
σμένο τραπέζι ή κοντά στη φω-
τιά, περιμένοντας την ώρα το
φαγιού. Κάποτε ο μπαμπάς άργεί
νάρθη κι' ή άδειανή του θέση
ρίχνει μιά κρυάδα στη γλυκειά
οικογενειακή συζήτηση. Μά
σ'τό τέλος θάρθει κι' εκείνος και
τότε, άφου πιά φύγη κι' αυτό τό
βάρος άπό πάνω μας, θ'άποσιωδθ
καθένας στην αγαπημένη του
άσγολία.

"Η μαμμά θά καθήση αναπαυ-
τικά στην πολυθρόνα της, πλέ-
κοντας και διαβάζοντας άπολαυ-
στικά τό βιβλίο πού κρατεί σ'τά
γόνατά της. "Ο μπαμπάς θά ξεδι-
πλώση την έφημερίδα του ή
θάνοιξη τό έπιστημονικό του
βιβλίο και άφου στερεώση καλά
τό γυαλί του, θά βυθιστή στην
άνάγνωση. "Η άδερφή μου θά
πάρη τόν αγαπημένο της συγγρα-
φέα ή θ'ό γεμίστη λίγες σελίδες
άπ' τό ήμερολόγιό της με τίς
έντυπώσεις της μέρας. Κι' έγώ
θά καθήσω στην άλλη άκρη του
τραπέζιού και μέσ στη γαλήνη και
την άπαλοσύνη της στιγμής, θά
προσπαθήσω ν'ό αισθανθώ βαθιά
την όμορφάδα της "Ομηρικής τέ-
χνης, άφίνοντας έλεύθερη τη φαν-
τασία μου νά πλανηθή σ'τους
παρμυθένιους κόσμους πού ο πα-
τέρας της ποίησης μ'ό άνοίγει.

"Η όόμπα κ'όίει άδύκοπα, χα-
ρίζοντας σ'τό δωματίο μιά ήδο-
νική θερμότητα. "Η γατούλα μας,
ή Φούρια, ξαπλωμένη σε μιά κα-
ρέκλα, σ'τό πλάι της φωτιάς, μι-
σοκοιμάται και όνειρεύεται ον-
ρονίζοντας μακαριότατα. Κανέ-
νας δ'ό μιλεί. Δέν άκούς πού τό
χαρμό τ'ό τρέξιμο της φωτιάς
και τό έντονο τικ-τάκ του ρολο-
γιού πού κι' αυτή άκόμα της στι-
γμής, θαρρείς, ζητάει νά μ'ό θυ-
μίση τη γοργή διάβα του χρό-
νου... Μά άκούεται άκόμα φρεσ-
κός και τό άνάλαμπο θόόόμα
πού κάνουν τ'ά φύλλα του βιβλίου

σάν γυρούν, κι' αυτό μ'ό κάνει
ν'ό σηκώνουμε τ'ά μάτια άπ' τη
δουλειά μας και, σ'τό γοργό συνα-
πάντημα τών βλεμμάτων μας, χα-
μογελάει ο ένας σ'τόν άλλον μ'έμ-
πιστοσύνη και άφραστη στοργή...
"Α! τί γλυκές κι' ευδαίμονες
είν' αυτές οι στιγμές! Μέσ' σ'τό
ξέσ'τό και φιλόξενο άσπλο, κάτω
άπ' τό ειρηνικό της λάμπα φως,
τί καλά και σίγουρα νοιώθεις τόν
έναντί σου! Βλέπεις γύρω σου
τ'άγαπημένα σου πρόσωπα κι' ή
καρδιά σου άνοίγεται άπ' άγαλ-
λωση, πλημμυρίζει άπό άγάπη
πότερο άπό κάθε άλλη φορά.
"Ακούς τό μανιασμένο άνεμο πού
μουγγρίζει άγρια, έξω, σ'τόν έρη-
μο δρόμο, και χωρίς νά θέλεις,
φέρνεις σ'τό νού σου τομαχικές
εικόνες ύπουλων σκοταδιών, μονα-
ξιάς και περιωλήνης. Και τότε,
συγκρίνοντας τόν έναντί σου με τό
δυστυχισμένο, τόν άστυγο άλήτη,
καταλαβαίνεις καλύτερα την ύπε-
ροχή της θέσης σου... "Όλο τό
έναντί σου ξεχειλίζει άπό ευτυ-
χία κι' άπ' τ'ά βάθη της ψυχής
σου άνεβαίνει σιγά-σιγά μιά ευχα-
ριστία θερμή...

Δέλια

ΣΧΟΛΙΚΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ

[Αριθ. Έργο. 48]

"Ένα μεσημέρι, δαχόμαστε άπό
τό σχολείο, κοκκινισμένο και κλα-
μένο, τόν μικρό μας έαδελφούλη,
έ-ό δ'άβολάκο έξη χρονών. Τόν
ροτήσαμε όλοι μ'έπιμονή άπό
πού προσερχόταν ή τόση έξαφ-
νη, και αυτός, με όλη του την άφέ-
λεια, μ'ό διηγήθηκε τ'ά εξής:

Τήν ώρα του μαθήματος, έδωσε
κρυφά τό κορόδι το άπαυτοισού
του σ'τό πόδι του πλαγινού συμ-
μαθητού του, γιά άστείο. Μά
κακία του τύχη και σωνάχτηκε
ό σύντροφος σ'τό μάθημα. Μή
ξέροντας ο δυστυχής, σηκώθηκε
με βία και παρ' όλίγο θά έσπε-
ταν κι' οι δ'ό κουβάρι. "Η δα-
σκάλα, βλέποντας τό άδιαχώρι-
στο, πήνε κοντά κι' έμ'θε την
αίτία. Τί τ'ά θέτε, τόν άφους τρέις
ώρες τιμωρίο. Μά αυτός, υό-
λης έφυγαν όλοι άπό την τάξη,
έγδωσε άπό τό παράθυρο, πού
ήταν χαμηλό και πός τό δρόμο,
και μ'ό έφθασε σ' αυτό τ'ά χάλα.

"Ο μικρός μερμηπαντάκος μας
ήταν τούλάμισ'ό φιλαλήτης: γιατί
τά ίδια άκούβως μ'ός διηγήθηκε
της ζητήσαμε πληροφορίες.
(Τεγονός)

Δίλι

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

[Αριθ. Έργο. 50]

Πολλές φορές, όταν μελετούσα
παύο, έρχόταν ο ώρας μας ά-
σπρος γάτος, ο Μπομπός, και κα-
θόταν σ'τά γόνατά μου. Τόν ά-
φωνα, γιατί τόν άγαπούσα πολύ,
και όταν έλθα κέφι, τού έπιανα
τά δυό μπροστινά πόδια και τ'ά

χτυπούσα δυνατά πάνω σ'τά πλ'ήκ-
τρα.

**

"Ένα βράδυ, μετά τό δείπνο
ήμασσε στην τραπέζια και ά-
κούγαμε με μεγάλη προσοχή τόν
άδελφό μου, πού διηγόταν κάτι
πολύ ένδιαφέρο... "Αξαφνα ά-
κούμε νότες πιάνου! Πετιόμαστε
τρομαγμένοι, έρχεται και ή ύπε-
ρήτρια μέσα, κίτρινη κι' αυτή άπό
τό φόβο.

"Ο μπαμπάς και τ'άδελφια μου
έτρεξαν στη σάλα, έν'ό έγώ με
τή μαμά και την Κατίνα κλειδο-
τήκαμε στην τοαπέζια... Πε-
ριμέναμε με άγωνία... «Έλά-
τε!» μ'ός φωνάζουν λιγωμένοι
σ'τά γέλια... Πηγαίνουμε στη
σάλα. «Κοίταξε, μού λέγουν,
"Ακούς τό μανιασμένο άνεμο πού
μουγγρίζει άγρια, έξω, σ'τόν έρη-
μο δρόμο, και χωρίς νά θέλεις,
φέρνεις σ'τό νού σου τομαχικές
εικόνες ύπουλων σκοταδιών, μονα-
ξιάς και περιωλήνης. Και τότε,
συγκρίνοντας τόν έναντί σου με τό
δυστυχισμένο, τόν άστυγο άλήτη,
καταλαβαίνεις καλύτερα την ύπε-
ροχή της θέσης σου... "Όλο τό
έναντί σου ξεχειλίζει άπό ευτυ-
χία κι' άπ' τ'ά βάθη της ψυχής
σου άνεβαίνει σιγά-σιγά μιά ευχα-
ριστία θερμή...

Από κείνο τό βράδυ, συχνά,
όταν βρίσκεται τό πιάνο άνοιχτό,
μελετάει...

Μελαχροινή Νησιωτοπούλα

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

[Αριθ. Έργο. 51]

Ντάν! ντάν! ντάν! ντάν! χτυπά
ή καρτίνα τ' όη Νικήλα κι' ή
φωνή της ή μελωδική χύνεται σ'τό
χωριό. Τό παιδί του ψάλτη, ένα
παχουλό χωριατόπουλο, κάτω άπό
τό καμπαναριό, τραβ' τό σχοι-
νιά κι' άπό την δύναμη πού βά-
ζει, κοκκινίζει. Τάλλα χωριατό-
πουλα πούναι γύρω του, προσπα-
θούν νά τ'άρπάξουν τό σχοινιά άπό
τά χέρια, μ'ό δέν τό καταφέρνουν.

"Ο άέρας φέρνει την πρόσκλη-
ση σ'τά πλάγια του βουνού κι' οι
γιορτάστες, άπό τις κατοικίες,
έτοιμάζονται νά κατεβούν σ'τό
χωριό γιά τη λειτουργία.

Σιγά-σιγά τό προσάτι της εκ-
κλησιάζ με τό πεζούλια και τις
πιτεριές στην άκρη, γεμίζει άπό
χωριάτες.

"Ός πού νάρχιση ή λειτουργία,
μπαίνουν μερικοί άπό την πσινή
πορτούλα σ'τό μικρό νεκροταφείο
πού είναι πίσω άπό την εκκλη-
σία. Οι τύφοι είναι χορταριασμέ-
νοι και τούς μισογερμειμένους
σταυρούς άγ'αυλιάζουν στεφάνια
λουλουδιών, άλλα φρέσκα κι' άλ-
λα ξερά. Τά παιδιά διαβάζουν με
δυνατή φωνή τις επιγραφές. Κι'
με τόν τρίτο χτύπο της κημτά-
νας μπαίνουν όλοι στην εκκλησιά.

"Αγριοβιολέττα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Η μαμμά.— "Α, Τάκη! νά μή
βγαίνεις έξω σ'τό δρόμο μονάχος
σου, γιατί θά γίνης κακός.

"Ο Τάκης.— Μά ο μπαμπάς,
πού βγαίνει μονάχος του, είναι
κακός; Τρελονόριτσο

Τό πρώτιστον καθήκον
του καλού συνδρομητού
είναι ή έγκαιρος άναένωση
της συνδρομής του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

"Αθήναι, 28 Εβρουλίου

την 22 Μαΐου 1925

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ σ' αυτά πού σ'ός
έλεγα προχτές, μ'ό δόθηκε άπό
ένα συνδρομητή τών "Αθηνών, πού
ήρθε σήμερα σ'τό γραφείο μου νά-
νανεώση τη συνδρομή του. «Έκατό
δραχμές σ'ός έφερα, είπα. "Ο μπα-
πάς δίνει δσα-δσα γιά νά έχω
τή Διάπλასί μας. Γιά κανένα λόγο
δέν πρέπει νά σταματήση αυτό τό
περιοδικό!» Τη στιγμή εκείνη μ'ό
φάνηκε π'ός ο μικρός αυτός μιλό-
ς έξ' όνόματος δλων τών παιδιών
κι' ο μπαμπάς του έξ' όνόματος
δλων τών γονέων. Και σκέφτηκα:
«"Όχι! άφου μάγαπούν τόσο, δέν
θά σταματήσω ποτέ». Άλλά ο
έκατό δραχμές, γιά την ώρα, είναι
πολλές. Μόνο 75 θά κ'όμω τη συν-
δρομή του "Εσπεριτικού με τ'ά νέα
αξέση πού μ'ό κάνουν σ'τό Τυπο-
γραφείο. Γιατί άπό 1100 δραχμές
πού έπλήρωνα ως τώρα καθ' έξο-
δό μ'ό γιά τυπωτικά, πρέπει νά
πληρώσω 2000. "Ο προϋπολογισμός
μου δηλαδή αδέναί κατά 46 800
δραχμές τό χρόνο. "Ε, θά βροδν—
έλπίζω τουλάχιστο.— άν αξέση τη
συνδρομή κατά 25 δραχμές, και
άν άκόμα, — άπαράτητο κι' αυτό,
— αξέση τό δικαίωμα του ψευ-
δυνύμου, και την τιμή τών Μι-
κρών "Αγγελιών. Γι' αυτά δ'όλα
σ'ός π'ό έρχόμ'ό. Π'ός τό πα-
ρόν νά ξέρете ότι ή έτησίαν συνδρο-
μή του "Εσπεριτικού, άπό σήμερα,
είναι 75 δραχμές, (του "Εσπερι-
κού μένει ή ίδια.) "Ισο και τό
σχετικό γράμμα πού μ'ό έστειλε
τό Τυπογραφείο Μακρή:

"Αθήναι, 19 Μαΐου 1925.

"Κύριε Παπαδόπουλε,
"Εχομεν την τιμήν νά έπιπα-
δωσωμεν τάς μεταξύ μας προ-
φορικές συνηνοήσεις, καθ' ός ή
τιμή τών έκτυπωτικών τών περιο-
δικών σ'ός Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ

ΠΑΙΔΩΝ εις 7000 άντίτυπα, άπό
τού 23ου φύλλου, έκανώληθη εις
δραχμάς δύο χιλιάδας (2000).

"Εγ'ό άνωτέρω συμφωνίας μας
παρκαλοθυσεν όπω' μ'ό άποστεί-
λετε έγγράφον έπιβεβαιών.

"Διατελοθυσεν μετά τιμής
«Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ και Σα»

"Η Διάπλasis, πού μιά στιγμή
σκέφτηκε νά διακόψη την έκδοσή
της, άπάντησε, στηριζόμενη στην
άγάπη τών φίλων της, ότι δέχα-
ται. Δέν έκαμε καλά;

Στό Δραγάτσιο Δύνειο Ιδρύθηκε

«Μαθητικός "Αγιοταφικός Σύνα-
σμος» πού σκοπός του είναι η
π'όση δύναμη άνίσχυσε του "Ιερο
Κοινού του Παναγίου Τάφου. "Ε-
λαβ'ό τό Καταστατικό και συγκα-
τω τό σεβαστό μου φίλο και πα-
λ'ό συνεργάτη κ. Ι. Δραγάτη, πού
προσέπει και βοηθή τόσο τόδε
μαθητάς του σ' έργα ευσέβειας και
πατριωτισμού.

Καθώς θά είδες, Μπουγαρινά,
αυτό σου ένέκρινε γιατί τό Γαζία
τό έχει άλλη. Μά π'όλλή μου χαρά
έλαβα γράμμα σου ύστερ' άπό τό
σον καιρό κι' είδα ότι «δσο μεγα-

λάνεις τόσο περισσότερη ευχαρί-
στηση βρίσκεις νά διαβάζεις, ή
άλλον νά ρουφ'ό, τ'ά πάντα ευ-
πρόδεκτα φυλλάδια μου με τη κα-
λοκαινημένη πανία ύλη και τις
έρατες επιστολές του Φαίδωνος πού
καθ'ό μ'ό είναι ένα πολυτιμο μαθη-
τά». Ευχαριστώ πολύ-γιά όλα κι' έλ-
πω νά μ'ό γράφης τώρα πιο συχνά.

"Ενδοξε "Ελλην, δαν κατάλαβα
καλά τι είδους «συμβούλη» μ'ό ζή-
τεις. Γιά τη γλώσσα, σ'ός τ'ά είπα
π'ό και σ'ός τ'ά εξήγησε όλα ο κ.
Φαίδων, και θά μπορούσε νά δε-
ις κι' άλλες "Επιστολές του στον
κ. Καπ. "Εκείνο πού χρειαζόσαι
τώρα σ'ό, είναι νά έμπνευής την
επιτογραφία σου, γιατί κανείς λα-
τή σου γ'όνην τού σ'ό Δημοτική
έσο και στην Καθαρεύουσα: (έξη-
τούσαι άντι έξηγούσε, μερική άντι
μερικοί, όχι άντι όχι κ'ό.) Πολλά
είναι ίσως άπο άπορία, αλλά α-
πόφορο. Πάντα πρέπει κανείς νά
γράφη τη γλώσσα του όρθα. Στο
άλλον, καθώς σ'ός γράφει σήμερα
κι' ο κ. Φαίδων, μπορεί νά καταρ-
τήσουν τ'ά πνεύματα κι' οι τόνοι
τά σ'ός τ'ά έχουμε, πρέπει νά έ-
κουμε νά τ'ά βάζουμε σωστά. Ποι-
ά σωστά άντι φιλή ή περισπωμένη
άντι όξεια!

Κι' ή Πολύμνια Α. Παπ., ή
ό μ'ό μικρή συνδρομήτρια,— πού
την ευχαριστώ γιά όσα μ'ό στέλ-
νει και μ'ό γράφει, — κάνει κι' αυτή
επιτογραφίες. "Αλλ' άκούστε τι
έλεγε: «Μη σ'ός λυπή ή άνορθόγρα-
φος κι' άσύντακτος επιστολή μου,
ότι έμ'ό άκόμη μικρά και θά
έχω, όσον εις τό σχολειόν, τόσον
κι' άπό την άνάγκωσιν της άγαπη-
της μου Διαπλάσεως». "Ω, θά μαθ-
ώμαι βέβαια!

Πολύ στενωχωρήμένη ή Βιολέ-
τινη "Αστραπή. Καί έστειλε γιάτι;
Γιατί τ'άς είπαν ότι, μετα λίγα
χρόνια, τ'ά κορίτσια πού κόβουν
τά μαλλιά τους, θά βραζουν μου-
στάκι και γυναικα σαν άγορία,—
τά φαντάσαι! Και με ρωτ'ό αν
είναι αλήθεια. Μα... έξω κι' εγώ;
Καθόλου απήναυ έμ'ό νά καταν-
ήση. Π'ός προβλέπουν π'ό: π'ός
έστερ' άπό χρόνια, με την κινή-
ση αυτή και την ακατάπαυτη σκέ-
ψη τών σημερινών ανθρώπων, τ'ά
κόμ'ό θά μικρύνουν, θά καταργη-
θούν ως περριτά, τό δε κεφάλι θά
μαλακώση, θά γίνη άλλο τόσο;
"Αν και με τό κοψίμο τών μαλ-
λων, ό γυναικες μπορεί νάποκτή-
ουν γένια και μουστάκια. Για
αυτό λοιπόν και γιά κακό,—ποιός
έμ'ό! — έγώ έσω νά μήν τ'ά κό-
ψω. Χάνετε τίποτα;

Ματ'ό χαράς, Κοντέσσα Βαλέ-
ου, σ'ό δέχομαι στην κίνησή μου
και σ'ό έγκρινε τό ψευδώνυμο πού
έλέγες. Ναι, τη θυμόμαι αυτή
την παράσταση του "Μυστικού της
Κοντέσσας Βαλέριανας» τού κ. Ή-
ρόδου από έραστεινικό ήσασ
"Αλεξάνδρεια. Δέν ήξερα όμως
είναι υμνός σου ή ο. Καγγελάρη
μ'ό τόση έπιτυχία έπαιξες τ'ό
έγ'ό γ'όρας Κοντέσσα. "Αλλ'
μην έχη, νά μ'ό στείλεις καμ-
ιά φωτογραφία της παράστασης,
ή έλαβε τότε τό Σωματείο; Την
έλα ο κ. Ή. γιά νά τη βάλη στην
έπιτοψη του έργου του.

Πολύ στενωχωρήμένη ή Βιολέ-
τινη "Αστραπή. Καί έστειλε γιάτι;
Γιατί τ'άς είπαν ότι, μετα λίγα
χρόνια, τ'ά κορίτσια πού κόβουν
τά μαλλιά τους, θά βραζουν μου-
στάκι και γυναικα σαν άγορία,—
τά φαντάσαι! Και με ρωτ'ό αν
είναι αλήθεια. Μα... έξω κι' εγώ;
Καθόλου απήναυ έμ'ό νά καταν-
ήση. Π'ός προβλέπουν π'ό: π'ός
έστερ' άπό χρόνια, με την κινή-
ση αυτή και την ακατάπαυτη σκέ-
ψη τών σημερινών ανθρώπων, τ'ά
κόμ'ό θά μικρύνουν, θά καταργη-
θούν ως περριτά, τό δε κεφάλι θά
μαλακώση, θά γίνη άλλο τόσο;
"Αν και με τό κοψίμο τών μαλ-
λων, ό γυναικες μπορεί νάποκτή-
ουν γένια και μουστάκια. Για
αυτό λοιπόν και γιά κακό,—ποιός
έμ'ό! — έγώ έσω νά μήν τ'ά κό-
ψω. Χάνετε τίποτα;

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

"Απορρίπτονται: «Έκεί πού
άνθ'όσιν οι δ'όρες» της Σκόρπια
Ροδοπέταλα. Δέν μπορώ νά πω π'ός
είναι άσχημο, καθε άλλο! Μ'ό εί-
ς ο πατριωτικές αλληγορίες δέν είναι
πιά της μέδας και φ'ό θ'ό μ'ό, αν
έδημοσιευα αυτο τό κομμάτι, θά-
δινα ένα πρότυπο κακού γούστου
σ'τά παιδιά. Γιατί όλα θάέσαν νά γρα-
φούν άπό ένα τέτοιο και, μη έξον-
τας την τέχνη, θά τ'όκαναν άσχημο,
άνοηφόρο. "Η Σκόρπια Ροδοπέ-
ταλα έχει τό δικαίωμα νά μ'ό στεί-
λ'ό κάτι άλλο, πραγματικώτερο, ός
είναι και τό ίδιο ύμα μ'έλλον
τρόπο. — "Ο Βασιλιάς κι' ο χωρι-
κός» της "Αφροσπεφ. Βαρκού-
λας. "Ωραίο άλλα πασιγνωστό, χι-
λιοδημοσιευμένο. — "Επίσης κι' ο
"Τηλέγραφος» της Ήρας, γνωστο-
τατο λαϊκό. — "Η "Γαζία» τού
Σίμου "Εσπεριού. "Αρχίζει καλά
και τελειώνει άσχημα, άποτομα. Θά
ήθελα γιά τη "Γαζία και καμμία
άλλη άνάμνηση άπό την κοινοτατή
αυτή τών παραμυθών τις νύχτες
του χειμώνα. — "Οι Παναγίες της Θα-
λάσσης» τού Πίπτε-Πατέρι. Θά
είναι βέβαια μεταφράση ή άσχευή
άπό τό Γαλλικό. Πολύ καλή. "Αλ-

λά, έκτενές τό κομμάτι, θάπινε
τόπο πού δέν μπορώ νά τον διαθε-
σω γιά τέτοια Φραγγοθηροαυτικά
έπιτοματα. Δέν μ'ό ένδιαφέρουν.

"Εγκρίνονται: 79. «Αλέφτες»
της Σούλας. — 80. «Δυό είκόνες»
(Αυγή και Χειμωνιάτικη Μέρα) της
Ράϊτας. — 81. «Παρασμένη Ζωή»
της "Ανδρ'ό. — 82. «Γι'ό Μοί-
ρας Θέλημα» της "Ερσης.
Γι' άλλα δέν έχω σήμερα τόπο.

Τ'ό πολλοί πού έσπαθώσαν κι' άυ-
τήν την έδομάδα! ο "Ιδανισμός,
ή "Ερωική Φέσσα, ή Παιγκίπισ-
σ'ό "Ολαλά (με δυό ξεσπάσματα
και με ύπόσχουν γ'ό άλλα), ο Μέ-
λας "Αετός, ή Καρνατίς, ο Βασι-
λείος Καλέυρας, ο Δουλουδιός της
"Ανδρ'ό (μ'ό ένα ώραιότατο γραμ-
μα, με π'ό ώραιό θά είναι τό δευ-
τερο πού περιμένω), ή Άδρα τού
Ευξείνου (π'ό πόσο μάλα, μαρ-
τυρεί και τό χαριτωμένο της γραμ-
μα) κι' ή Βιολέττα Τ'ός ευχα-
ριστώ όλους με την καρδιά μου!
Πεθαίνω έγώ όσο έχω τέτοια παζία.
"Ενα σωρό μ'ό γράφουν και γιά
την πρόταση της Νοικοκυρούλας
μ'ένθουςαζομο μεγάλο! Άλλα έπει-
δή δέν έχω τόπο σήμερα, φύλαξα τ'ά
γράμματα τ'ός νά μιλήσω γ'ό αυτά
σ'ό έρχόμ'ό.

Με μεγάλη μου χαρά μαθίζω
π'ός ή παλιά μου φιλή Αίκατερί-
νη Σαρόη, ή αγαπητή μας Φαλη-
ρική Άδρα, παντρεύτηκε με τον
κ. Σπυρίδωνα Σπεραντά, αξιωματι-
κό τού Π. Ναυτικού. Με τό αναγ-
γέλλει ή Ίδια και μ'ό ύπόσχεται π'ός
αν και παντρεμένη, πάντα θά μά-
γαπ'ό και θά με θυμάται. "Ω, γι'
αυτό δέν άμφιβάλλω. Τ'ό στέλνω
λοιπόν τ'ά π'ό εγκάρδια συγχαρη-
τήρια, μαζί με τις θερμές μου ευ-
χαριστίες, και χαίρετισμούς στην
έξαδελφούλα της την "Ανθούλα
πού θά την διαδεχθ'ό με τό ίδιο της
ψευδώνυμο, τόσο γνωστό και τιμη-
μένο σ'τόν κύκλο μας άπό χρόνια.

Με μεγάλη μου χαρά μαθίζω
π'ός ή παλιά μου φιλή Αίκατερί-
νη Σαρόη, ή αγαπητή μας Φαλη-
ρική Άδρα, παντρεύτηκε με τον
κ. Σπυρίδωνα Σπεραντά, αξιωματι-
κό τού Π. Ναυτικού. Με τό αναγ-
γέλλει ή Ίδια και μ'ό ύπόσχεται π'ός
αν και παντρεμένη, πάντα θά μά-
γαπ'ό και θά με θυμάται. "Ω, γι'
αυτό δέν άμφιβάλλω. Τ'ό στέλνω
λοιπόν τ'ά π'ό εγκάρδια συγχαρη-
τήρια, μαζί με τις θερμές μου ευ-
χαριστίες, και χαίρετισμούς στην
έξαδελφούλα της την "Ανθούλα
πού θά την διαδεχθ'ό με τό ίδιο της
ψευδώνυμο, τόσο γνωστό και τιμη-
μένο σ'τόν κύκλο μας άπό χρόνια.

Με μεγάλη μου χαρά μαθίζω
π'ός ή παλιά μου φιλή Αίκατερί-
νη Σαρόη, ή αγαπητή μας Φαλη-
ρική Άδρα, παντρεύτηκε με τον
κ. Σπυρίδωνα Σπεραντά, αξιωματι-
κό τού Π. Ναυτικού. Με τό αναγ-
γέλλει ή Ίδια και μ'ό ύπόσχεται π'ός
αν και παντρεμένη, πάντα θά μά-
γαπ'ό και θά με θυμάται. "Ω, γι'
αυτό δέν άμφιβάλλω. Τ'ό στέλνω
λοιπόν τ'ά π'ό εγκάρδια συγχαρη-
τήρια, μαζί με τις θερμές μου ευ-
χαριστίες, και χαίρετισμούς στην
έξαδελφούλα της την "Ανθούλα
πού θά την διαδεχθ'ό με τό ίδιο της
ψευδώνυμο, τόσο γνωστό και τιμη-
μένο σ'τόν κύκλο μας άπό χρόνια.

Με μεγάλη μου χαρά μαθίζω
π'ός ή παλιά μου φιλή Αίκατερί-
νη Σαρόη, ή αγαπητή μας Φαλη-
ρική Άδρα, παντρεύτηκε με τον
κ. Σπυρίδωνα Σπεραντά, αξιωματι-
κό τού Π. Ναυτικού. Με τό αναγ-
γέλλει ή Ίδια και μ'ό ύπόσχεται π'ός
αν και παντρεμένη, πάντα θά μά-
γαπ'ό και θά με θυμάται. "Ω, γι'
αυτό δέν άμφιβάλλω. Τ'ό στέλνω
λοιπόν τ'ά π'ό εγκάρδια συγχαρη-
τήρια, μαζί με τις θερμές μου ευ-
χαριστίες, και χαίρετισμούς στην
έξαδελφούλα της την "Ανθούλα
πού θά την διαδεχθ'ό με τό ίδιο της
ψευδώνυμο, τόσο γνωστό και τιμη-
μένο σ'τόν κύκλο μας άπό χρόνια.

Με μεγάλη μου χαρά μαθίζω
π'ός ή παλιά μου φιλή Αίκατερί-
νη Σαρόη, ή αγαπητή μας Φαλη-
ρική Άδρα, παντρεύτηκε με τον
κ. Σπυρίδωνα Σπεραντά, αξιωματι-
κό τού Π. Ναυτικού. Με τό αναγ-
γέλλει ή Ίδια και μ'ό ύπόσχεται π'ός
αν και παντρεμένη, πάντα θά μά-
γαπ'ό και θά με θυμάται. "Ω, γι'
αυτό δέν άμφιβάλλω. Τ'ό στέλνω
λοιπόν τ'ά π'ό εγκάρδια συγχαρη-
τήρια, μαζί με τις θερμές μου ευ-
χαριστίες, και χαίρετισμούς στην
έξαδελφούλα της την "Ανθούλα
πού θά την διαδεχθ'ό με τό ίδιο της
ψευδώνυμο, τόσο γνωστό και τιμη-
μένο σ'τόν κύκλο μας άπό χρόνια.

Με μεγάλη μου χαρά μαθίζω
π'ός ή παλιά μου φιλή Αίκατερί-
νη Σαρόη, ή αγαπητή μας Φαλη-
ρική Άδρα, παντρεύτηκε με τον
κ. Σπυρίδωνα Σπεραντά, αξιωματι-
κό τού Π. Ναυτικού. Με τό αναγ-
γέλλει ή Ίδια και μ'ό ύπόσχεται π'ός
αν και παντρεμένη, πάντα θά μά-
γαπ'ό και θά με θυμάται. "Ω, γι'
αυτό δέν άμφιβάλλω. Τ'ό στέλνω
λοιπόν τ'ά π'ό εγκάρδια συγχαρη-
τήρια, μαζί με τις θερμές μου ευ-
χαριστίες, και χαίρετισμούς στην
έξαδελφούλα της την "Ανθούλα
πού θά την διαδεχθ'ό με τό ίδιο της
ψευδώνυμο, τόσο γνωστό και τιμη-
μένο σ'τόν κύκλο μας άπό χρόνια.

Με μεγάλη μου χαρά μαθίζω
π'ός ή παλιά μου φιλή Αίκατερί-
νη Σαρόη, ή αγαπητή μας Φαλη-
ρική Άδρα, παντρεύτηκε με τον
κ. Σπυρίδωνα Σπεραντά, αξιωματι-
κό τού Π. Ναυτικού. Με τό αναγ-
γέλλει ή Ίδια και μ'ό ύπόσχεται π'ός
αν και παντρεμένη, πάντα θά μά-
γαπ'ό και θά με θυμάται. "Ω, γι'
αυτό δέν άμφιβάλλω. Τ'ό στέλνω
λοιπόν τ'ά π'ό εγκάρδια συγχαρη-
τήρια, μαζί με τις θερμές μου ευ-
χαριστίες, και χαίρετισμούς στην
έξαδελφούλα της την "Ανθούλα
πού θά την διαδεχθ'ό με τό ίδιο της
ψευδώνυμο, τόσο γνωστό και τιμη-
μένο σ'τόν κύκλο μας άπό χρόνια.

Με μεγάλη μου χαρά μαθίζω
π'ός ή παλιά μου φιλή Αίκατερί-
νη Σαρόη, ή αγαπητή μας Φαλη-
ρική Άδρα, παντρεύτηκε με τον
κ. Σπυρίδωνα Σπεραντά, αξιωματι-
κό τού Π. Ναυτικού. Με τό αναγ-
γέλλει ή Ίδια και μ'ό ύπόσχεται π'ός
αν και παντρεμένη, πάντα θά μά-
γαπ'ό και θά με θυμάται. "Ω, γι'
αυτό δ

383. Κρυπτογραφικόν

12345167 = Άγιος.
24567 = Κατοικίδιον.
3467 = Οἶκος Θεοῦ.
42167 = Ὅ, τι τὸ πρῶτον.
54267 = Ποταμός.
67167 = Ἐπιθετον.
71567 = Δημητριακόν.

Σμύρνης Καίμος

384-388. Μαγικόν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κατωθὶ λέξεων δι'
ἐνὸς ἄλλου, πίνετε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγρυσ-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
λάρος, τέλμα, κόμη, αἰών, ἔτος.
Ἐλευθέριος Πουλί

389. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων
Νὰ εὗρεθῶν ἀντίθετα τῶν κα-
τωθὶ λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ρ-
χικά τῶν νάποτελοῦν ἀρχαῖον βα-
σιλεῦς:

Θρησκός, ἄνευ, βία, γῆρας, ὁλό-
της, εὐγνώμων, ἀγράφος.

Πηλὸς Χαμόγελο

390. Φωνηεντόλιπον

ν-μν-δς-ρς-πρ-δ-κς.

Ἐλληνική Λόξα

391. Γρίφος

	το	τι	νεν	νεν
	το	τι	νεν	νεν
	το	τι	νεν	νεν
χ	το	ο	το	τι
	το	τι	νεν	νεν
	το	τι	νεν	νεν

Λουκάς Γ. Νιμηφοδιάδης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

392. Triangle

* * * * * = Χρῶμα
* * * * * = Θύελλα
* * * * * = Δύσσα
* * * * * = Ἡλικία
* * * * * = Σύμφωνον
* * * * * = Φωνήν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Σμύρνη

393. Acrostiche de Contraires

Les premières lettres des
contraires des mots suivants,
forment un oiseau commun:
dur, fermer, coupable, an-
cien, terne, soustraction, ra-
boteux.

Ἀσπρη Καμέλια

ΔΥΣΒΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 10

145. Ὁναγρός (ὄν, ἀγρός.) —
146. Νησί (νῆ, σῆ.) — 147. Πάρος-
πράος. — 148. Τὸ ξύλο. — 149.
Κλειώ.

150. ΗΛΙΟΣ 151-155. Διὰ τοῦ
ΔΕΩΝ Π: κήπος, πικρός,
ΙΕΩΝ πυκνός, ἐποχὴ, πη-
ΟΝ λός. — 156.

Σ Ἀφραγός ΑΦΡ
κήπος, ἔρ- ΑΓΟ
μα τὰ λάχανα. (Ἡ ἀνάγνω- ΣΚΗ

σις κατὰ στίχον κανονικῶς) ΗΟΣ
ἈΦΡοδίτη, ἈΓΟρά, ΕΡΜ

ΣΚΗνή, ΠΟΣειδών, ΕΡ- ΑΤΑ
Μάριον, ἈΤΑβύριον, ΔΑ- ΔΑΧ

Χεῖρον, ἈΝΑφν.) — 157. ΑΝΑ
Τεῖς τῆς ἐλπίδος ἐλάλησε μαύρη

ρῶγα γυάλισ. — 158. Οὐ σὺ μὲ
λοιδορεῖς ἀλλ' ὁ τόπος (οὐ, σῆ μὲ

λι, δορ εἰς αἶλ, Δόντ ὅπως.) — 159.
Pounce-ποῦς. — 160. Dijon (dix,
jonc.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—653)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΒΡΕΣΤΕ ΜΑΣ»
Παρατείνωμεν διαγωνισμὸν μας (ΚΕ
391) ἐπὶ διήκον. Δοῖς: Μαγική-
βέραν, ὁδὸς Νηλεὺς 38-Δ, Ἀθήνας.

(ΚΕ'—654)

ΟΘΕΝ, Σὲ ἀποκαλύπτει γιὰ τὴν κρύβ-
ουσα. Δουπὸν, ἔλευθερίε Καλυρῆ, κί-
τι γίνεσαι; Στὸν Κωνσταντινίδη; Ὁ
ἐξαδελφός; Τὸν βλέπεις κάποτε; Γυῖ-
τά μὴ δύνασται τῆς κανόλης!

Φιλκώτατα

πρὸς τὴν ΒΡΑΚΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

ΑΡΕΚΙΝΕ, σὺ βγάδω τὴ μάσκα! εἶσαι
ὁ Ζαχαροποιός.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

(ΚΕ'—656)

Διαπλάσσομαι, δνείρεσθε τὴν Πα-
τρίδα; δεῖξτε τὸ ψηφίζοντα τὴν
ΟΛΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ.

(ΚΕ'—657)

«ΑΡΑΤΟΙ ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΙ»
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ:
ΑΡΑΤΟΙ, ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΚΕΛΕΡ-
ΜΑΝ, ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ: ΑΚΑΤΑΒΑΤΗ ΛΕΩΝ,
ΤΕΛΕΣΤΗ ΓΡΑΦΩΝ: ΜΥΣΤΗΡΙΑΣ
ΠΡΩΠΛΩΦΟΡΟΥ.

ΑΝΤΙΠΡΩΠΛΩΦΟΡΟΙ: ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΟΡΗ-
ΣΚΕΤΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ, ΚΑΤ' ΕΡΩΝ: ΟΡΦΑΝΟΥ-
ΛΑ, ΠΑΤΡΙΑ: ΠΡΟΨΗΤΗ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝ-
ΤΟΣ, ΚΑΒΑΛΛΑ: ΑΙΤΗΝ, ΑΡΓΟΣ ΤΟΛΙ-
ΟΝ: ΡΟΔΟΔΑΚΤΥΛΟΣ ΑΥΓΗ.

(ΚΕ'—658)

Αγαπήμενος ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΠΑΝΤΑ-
ΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, Σὲς εὐχομαι ἡ εὐτυχία
κ' ἡ χαρά, σὲς τόσο εὐγενεῖς ψυχῆς
Σὲς πάντα νὰ φωλιάζον. Μ' ἀτελείω-
τη ἀγάπη: Μιγίζα

(ΚΕ'—659)

«ΔΑΡΙΣΑΓΓΗ ΠΑΡΕΑ» ἀνακαλύπτει;
Ἀτλαντὶς, Φιλανθός — Μίτσα, Ἀ-
ρης Μακρή? Ἀπὸ — Παππᾶ? Δαρι-
νούλα — Βασιλειανός.

(ΚΕ'—660)

Ιδανισμέ, Ἰγκερμπούγ, ἕνα τετραδίου
σας περιμένω. Δοῖς: Νίτσαν Δη-
μητριάκοπουλον, Λάρισσαν.

Μάρβελ, Θέμα, Λολότα

(ΚΕ'—661)

Αριστοκράτισσα, Καρλόττα, Μαίμου
τοῦ Κωλέττη, Ρουμπενς, Τριαντα-
φυλλένια, ἕνα τετραδίου σας μέσφ
διαπλάσεως νὰ περιμένω; Γενέ

(ΚΕ'—662)

Χρυσὴ Καρδιά, εὐχαριστοῦμεν! ἐστεί-
λαμεν περιμένωμεν. Δοῖς: Ἐλενην
Μαυρουδῆ, Ἰνφαστήριον, Ἀρακλειον.
Βατρική, Θαλασσογεννητή,
Παγκύπια τοῦ Ὑπεραίου.

(ΚΕ'—663)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»
Ἡ λαιρετὰ τὸν Διαπλάσσομεν. «ΜΑΥ-
ΡΗ ΣΚΙΑ», δέχεται συμμάχον;

(ΚΕ'—664)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»

Υπὸ τὴν ἀνὸ ἐπώνυμιαν ἰδρύθῃ Σύλ-
λογος ἐν Σπάρτῃ. Σκοποῖ: Διαδοῖς
«Διαπλάσεως», διαγωνισμοῦ, Ἀποκαλυ-
ψεως καὶ πόλεμος «Ανεμοστρόβιλου».
Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπροσώποι. Δοῖ
σας: Μαρίαν Γαρθελίνου (διὰ «Νικην»),
Σπάρτην.

(ΚΕ'—665)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

ΔΑΝΙΣΜΟΣ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ
ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

Τὰ τρία ψευδώνυμα ποὺ πρέπει νὰ
ψηφίσῃ καθε εὐγενικό καὶ καλαισθητό
Διαπλάστοπολο.

(ΚΕ'—666)

Πρωτοπαίνοντες στο σαλόνι τῆς
Διαπλάσεως, γλυκοφιλοῦμεν ὅλα τα-
δεφάνια μας. Καὶ κατεβαίνοντες στὸ
δημοψήφισμα, τὰ θερμοπαρκαλῶμεν
νὰ μὴς υποστηρίξουν καὶ μὴς ψηφίσουν.
— Δὲ Πόλη, Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλα-
νόλευν.

(ΚΕ'—667)

«ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ»

Προκηρύσσομε διαγωνισμὸν ἀγράφων
καρτῶν. Προθεσμία διμήνη. Βρα-
βεῖα ἐλκντά. Ἐμῆ, στέλλουμε.

(ΚΕ'—668)

Βολέττα, δέχομαι τὴ φίλα σου. Ἐστεί-
λα μέσον διαπλάσεως. Περιμένω
ἀνυπόμονα.

(ΚΕ'—669)

— ἀνθὴ Νεράδα, ἡχομένης... Ἀδρα,
— χλὶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προτίμησιν
μα... δὲ μπορῶ νὰ δεχθῶ. Συγγνώ-
μη... Κεραυνὸν, ὁστεῖα. ΕΞΕΠΕΡΟΣ

(ΚΕ'—670)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»

Χρὶς-Χοῦ-Χοῦ, ἀρχὴς ἀπὸ ὅπου φύλ-
λο θέλει. Μάθε, κίτρινη, ὅτι ἐὰν δὲν
πυρκαῖα φάγομε φασαρίες. Τόσις Σο-
ματοφάνες (Μυλῶν), τί λές, μπρεμπε-
κα! ἐπὶ ἡ μικροῦλα θάνατανετῆς μὲ
τοὺς κραταῖους «Κεραυνίτας»; ; ; Σὺλλο-
γε «Υφόν» ὑποτάξον μὴς...

ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΤΑΓΓΟ

Βασίλισσα σὲς Παπαρῶνες: Βουγιου-
κλῆκη, Ἐλέκτις: Πανταζῆς, Σπυνοπού-
λι: Πλαταρίδου, Σπυνοπούλου, Ἀφρο-
κράτης, Χρυσὴ Καρδιά, Βιολέ-
την Ἀσπρη, Κεραυνί: Ἀδελφάνια Βα-
ρούχα, Γοδομάνη: Ψυχολη. Τρέμε-
τε τὰς ἀνακαλύψεις τῶν «Κεραυνίτων».

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΕ ΑΔΕΙΚΕΡΑΥΝΑ

(ΚΕ'—671)

Ενεκα πληθώρας ἀπαντήσεων παρα-
τείνωμεν διαγωνισμὸν (ΚΕ'—652)
τελὴ Ἰουνίου. Βραβεῖα διπλοῦνται.
Δαβετε μέρος. Ἄλλοις χάνετε.
— Ὀρμητικὸς Εὐρώτας, Κοντολενο Ἀγρο.

(ΚΕ'—672)

Εμῇ, εὐχαριστῶ! ἐστεῖα. Μελαγχο-
λινε, δεχομαι.

Ὀρμητικὸς Εὐρώτας

(ΚΕ'—673)

ΓΛΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ
στὸ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

(ΚΕ'—674)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΑΡΑΠΑΚΙ — ΣΑΠΦΩ

αληγῆματος καὶ γελοιογραφικῶν καρ-
τῶν. Συμμετοχὴ δωρεάν. Προθεσμία
τριμήνης. Βραβεῖα ἐκπληκτικά! Σὺλλο-
γοὶ Τίταν, Δερμυνέ, Μαθητικὴ Ἐνω-
σις, Μικροκοσμοί, Φιλοσοφί, Ἰδανισμέ,
Ἡρα καὶ ἄλλοι: Τίμῃ ἡ συμμετοχὴ
σας. Δοῖς: Παρασκευοπούλου, Βουκου-
ρεστοῦ 14, Ἀθήνας.

(ΚΕ'—675)

Ο Διαγωνισμός καρτῶν ἔληξε. Δόγω
ἐλλείψεως ἀπαντήσεων βραβεύεται
μόνον Ἡρα. Δοῖς: εὐχαριστοῦμεν.

Ἀραπάκι, Σαπφώ

(ΚΕ'—676)

Μπαίνοντας ὑπὸ ἄλλο ψευδώνυμον
σὶον Διαπλάσσομεν, χαίρετε ἀπαν-
τας καὶ προσκαλῶ αὐτοὺς νὰ μὴ ἀποκα-
λυφθῶν. (ΣΟΜ) Καὶ ἰδιαίτερος τὸν
«ΚΕΡΑΥΝΟΝ».

ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΥΤΚΟΛΑΚΑΣ

(ΚΕ'—677)

Ο «ΑΝΤΙΝΤΟΣ» διελύθη

(ΚΕ'—678)

Α. Βαλλάνου, χά! χά! ἔλα ντὲ κάμε
το!!

Κ. Διατοῦνης

(ΚΕ'—679)

Μαύρη Σκιά, Μαγνησιώτισσα, Σκόρ-
πια Ροδοπέταλα, Παγκόσμιο Ὁ-
νειρο καὶ ἡ τῆς Φύσεως, ἐστεῖα
στοὺς διαγωνισμούς Σας. Σερ Ραβε-
γκας, ἐστεῖα κατὰ καὶ διήγημα. Σαν-
θὴ Νεράδα, πῆρα το γραμμα σου, Μ.
Μ. ὅς σου στεῖα. Μερσά, ἀργὸ νά-
παντήσω γιὰ ἐτοιμὰζομαι γιὰ ἐξ-
τάσεις.

ΛΟΥΙΣ ΧΕΙΜΑΡΡΑΣ

(ΚΕ'—680)

Σμυρνιώτικο Ἐβνογραφικόν Γραμ-
ματισμολογικὸν Μεροῦσιον. Μο-
νοῦσιον εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἐν Ἑλλάδι
καὶ Ἀνατολῇ. Δοῖς: ὁδὸς Ὑψηλάντων
49 ἐν Πειραιῇ.

(ΚΕ'—682)

Οποῖο ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΔΟΘελεῖ πλη-
ροφῶν, ἐξηγήσεις ἢ καταλόγους
γιὰ γραμματισμῶν, ἄς γραψῇ στὴν
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ», καὶ
θα τὰχῃ ἀμείως.

(ΚΕ'—683)

Ελληνική Ἀναγέννηση, Ἐνδοξία Ἐλ-
ληνική, Φενταζοῦμε τὴν χαρὰ τῆς
ἀλληλογραφίας μας μέσφ Διαπλάσεως.
Με ἀγαπήνουμε. Δεχθῆτε στὸ ἔρχομενο
Δημοψήφισμα τὴν φωνὴν μου ψηφῶ
ἀπὸ μένα, Γοδομάτη.

ΤΗΣ ΔΟΥΣΑ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

(ΚΕ'—684)

Εὐὴ ἡ ΑΠΑΧΗΣ! εἶσαι τάλαντο στὴ...
Ε πολεμειογραφία. Συγχαρητήρια.

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ

(ΚΕ'—685)

ΤΑΝΙΑ, ΜΑΡΑΜΕΝΗ ΝΕΙΟΤΗ, ΚΡΥΦΕ ΠΟΘΕ,
ΓΚΕΜΠΟΤΡ, ΡΟΔΟΜΑΓΟΥΛΗ, ΑΡΙΣΤΟΚΡΑ-
ΤΙΣΣΑ, ΝΙΟΥΒΗ, ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ,
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΑ: Στὴν μοναχία μου χα-
ρίστε μου ἕνα σῆς Μ. Μ. καὶ μὴ καρ-
τά. Δοῖς: Μιμνὴν Μαρμευράν, Κουντου-
ρίωτον 139, Πειραιᾶ. ΠΕΡΙΜΕΝΟΝ-
ΤΑΣ.

ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΕ'—689)

(ΚΕ'—668)

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν καρ-
τῶν, τοῖων καὶ ῥῶν. Προ-
θεσμία διμήνης. Συμμετοχὴ μονόδω-
χος Βραβεῖον 40 δρχ. Δοῖς: Εὐαγγέ-
λιαν Πλουμιόκη, Χανιά.

(ΚΕ'—687)

Νεκρολούλου, κάρτα σας ἔλαβα, ὅτι
ταλάσσομεν Μ. Μυστική — Ἄ-
τρε, ἄτο Εὐφάνια, Μ. Μυστική ἔσται
λα, νὰ περιμένω — ΒΙΟΛΕΤΤΗΝ ΑΣΤΡΑΝ

(ΚΕ'—688)

Παῖδα, βραβεῖα ἐστεῖα! δυστυχῶς
κατεστράφησαν στὸ ταχυδρομ.
Περιμένετε ὅπως ἀποστεῖλω ἄλλα.

ΜΕΝΕΞΕΔΕΝΙΑ

(ΚΕ'—689)

Κεραυνέ, οὐί nous comprendons que
vous êtes des bébés. — Μικρο-
σμεῖς ἀκόμα νὰ ψευδώνυμα καὶ ἀρ-
ρεοῖαι;

Μποῦμ, Σοῦν

(ΚΕ'—690)

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΩΝ

ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΥΟ: «ALBUM» καὶ ΚΑ-
ΤΑΛΟΓΟΣ γραμματισμῶν 1900
Συμμετοχὴ μονόδωχος. Προθεσμία
διμήνης. Δοῖς: κ. Εὐσθόριον Σαμου-
δάν, ὁδὸς Ὀδωνος ἀρ. 37, Θεσσαλονί-
κη.

ΚΥΜΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ — ΑΓΙΟΣ

(ΚΕ'—691)

ΣΥΝΘΗΜΑ ΟΛΩΝ (ΚΕ'—409)
ΝΟΗΜΑ ΟΛΩΝ (ΚΕ'—409) ΔΙΑ-
ΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑ

(ΚΕ'—692)

ΗΡΑ ὑπενθυμίζει τὸν (ΚΕ'—409)
διαγωνισμὸν τῆς καὶ προσμένει ἀν-
δρους. Μὴ τῆς ἀρνηθῆτε.

(ΚΕ'—693)

ΤΙΤΑΝ, σὲ προκαλῶ νὰ μὴ ἀνακα-
λύψῃς ἐὰν ὄχι, θὰ εἶσαι ΤΙΠΟΤΑΝ
δλὴν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

ΧΙΝ-ΧΟΥ-ΧΑΟΥ

(ΚΕ'—694)

ΧΙΝ-ΧΟΥ-ΧΑΟΥ
ΧΙΝ-ΧΟΥ-ΧΑΟΥ

(ΚΕ'—695)

ΝΙΜΠΕΛΟΥΓΚΕΝ, μὴν ἔχεις παράπο-
νο γιὰ ἀκομή δὲν ἔλαρα. — ΚΥΜΑ

(ΚΕ'—696)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ»
— Ο ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ

(ΚΕ'—697)

Τὴ μάσκα θὰ πετάξῃ
Σ' ὅποιον τὸν πειράξῃ
Κ' ἄλλοι... ὅποιον σηκώσῃ
Κ' ψηλὰ στον οὐρανὸν
Κ' ὕστερα τὸν ρίξῃ
Κάτου στὸ κενό.
Φύγετε γιὰ νὰ σωθῆτε
Ἄλλως θὰ παρασυρῆτε...

(ΚΕ'—697)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΔΙΑΓ. ΕΡΜΗ

(ΚΕ'—698)

ΒΡΑΒΕΥΘΗΚΑΝ: Παγκόσμιο Ὁ-
νειρο, Υἱὸς τῆς Φύσεως, Κωνσταν-
τῆς, Ζανς, Ὀρμητικὸς Εὐρώτας,
ΛΟΙΠΟΙ Σ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΙ θεοῦ.

(ΚΕ'—699)

ΜΕΓΑΣ ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΣ

Διαπλάσσομαι καὶ Διαπλάσσομαι
ὅλοι βέβαια γνωρίζετε, οἱ ἐν Σπάρ-
τῃ ἰδρύθῃ σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπώνυ-
μιαν «ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ». Περὶ τοῦ
λόγου αὐτοῦ θὰ σας εἰπωμεν τινα.
Τὸν ὅποιον θὰ ἐνοήσῃτε τὸν σπάρ-
του. Ὁ σύλλογος αὐτὸς ἀποτελεῖται
ἀπὸ τρία δραστηρία μέλη, τὰ ὁποῖα
ἀνέκταν εἰς τὸν σύλλογον μας καὶ
ὅποια παρατίθενται βλέποντα ὅτι
ἀδύνατον νὰ περάσουν τὰ κολά-
τους (διότι ἐγκαίρως ἀντελήφθημεν
ὁποῖον τῶν). Τὰ μέλη αὐτὰ δια νὰ
τρομαξοῦν ἐστεῖαν μερικὰ ψευδώνυ-
μα συλλόγου μας εἰς τὸν «ΜΙΚΡΟ-
ΣΜΟΝ», τὰ ὁποῖα αὐτοὺς ἀπεκαλύψαν
καὶ ἐκείνησαν. «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΙ»,
τὰ ἀνωτέρω πιστεύομεν ὅτι ἐγγὺς
ὅποιοι εἶναι ὁ ἐνταῦθα ἀντιπρόσω-
πος κ. Κώτης τῆς Βραβελάνης — Ο
μοῦλο, ὅς ἀρχηγὸς τοῦ συλλόγου ἐ-
στὶν. Καὶ σὺ «ΚΕΡΑΥΝΕ», νὰ προσφω-
τεσθῇ ἀπὸ τὸν ἐνταῦθα ἀντιπρόσω-
πον κ. Κώμητα Ροζο